Vestitorul

ANUL II, Nr. 14 | APARE LUNAR | FEBRUARIE 1950

Jurământul urei

Printr'un decret al Prezidiului R.P.R.-ului s'a stabilit noua formulă a jurământului de credinţă a militarilor. Pe viitor, ostaşul român jură „să fie devotat poporului muncitor, Patriei şi Guvernului Republicei Populare Române" şi să urască „din adâncul fiinţei pe toţi duşmanii Patriei şi ai poporului muncitor".

Menţionarea Patriei în acest jurământ e o simplă mascaradă. Nu e vorba de Patria pângărită a Românilor, ci de feuda sovietică dată în exploatare apatrizilor, „patria" tripletei dialectice Anna Pauker-Nuhăn Georgescu Teohari-Josef Kişinevski, „patria" maghiarului Luka şi a dezertorului ukrainean Bodnarenko. Era nevoie totuşi şi de o momeală cu mare forţă de seducţie pentru tinerele vlăstare româneşti, înainte de a-le transforma în mercenarii Moscovei. Deaceea s'a intercalat în formulă cuvântul magic „patrie", vigilent flancat de „poporul muncitor" şi Guvernul R.P.R.-ului.

Dar pasivitatea atitudinii de servili executanţi ai ordinelor date de noua erarhie militară, şcolită în Rusia nu e un criteriu suficient pentru a face parte din armata lui Bodnarenko. Ostaşul român se leagă prin jurământ să fie un activist, un fervent susţinător al urei de clasă. Jură să urască „din adâncul fiinţei duşmanii poporului muncitor", adică pe oricine va cuteza cu fapta, sau numai în gând, să pună în discuţie legitimitatea teroarei bolşevice în ţară. Ceeace în trecut a fost uneori, parţial, un stigmat al oştirii române, comuniştii vor să-i asigure generalitate şi caracter sacrosanct. A voit şi Carol Caraiman să abată cadrele conducătoare ale armatei dela îndeplinirea singurei misiuni firesti-aceea de a veghea asupra independenţii naţionale-şi să le angajeze în aventura sângeroaselor lui experimente interne, dar n'au fost corupte decât puţine elemente, nereprezentative, procentajul natural de putregai din orice comunitate omenească. Acum aţâţarea la ură nu mai e resimţită ca o manevră odioasă a unui Nero epigonic, care cumpăra complicitatea pretorienilor cu uniforme şi favoruri nemăsurate. Prezidiul a ridicat-o la rangul de virtute civică absolută, de imperativ categoric. Cei chemaţi sub arme vor fi siliţi să considere ura ca esenţa codului de onoare ostăşesc şi să-i aplice corosivitatea purificatoare împotriva propriilor fraţi. —

Se încearcă prin acest scelerat ucaz să se compromită iremediabil tradiţiile militare ale poporului român, afirmate atât de glorios mai ales în lupta contra bolşevismului. Tocmai asta nu pot uita pravoslavnicii stăliniţi. Pe întinsul stepelor Ucrainei n'a luptat un corp expediţionar format din „burjui", ci reprezentanţii cei mai autentici ai totalităţii naţiunei române, a naţiunii ireconciliabil antiruse şi anticomuniste. Era de aşteptat ca urgia năvălitorilor să se năpustiască, după reuşita conjuraţiei dela 23 August, în primul rând asupra armatei. Nu s'au mulţumit numai cu umilinţe de neuitat, nu le-au ajuns zecile de mii de prizonieri capturaţi — spre nedumerirea parlamentarilor dela Cairo — după depunerea armelor; au mai impus şi înfricoşătorul holocaust din Slovacia, măcelărirea sistematică, cu concursul guvernanţilor din Bucureşti, a peste o sută de mii de oameni. Ce a mai rămas apoi sub comanda generalilor renegaţi Cambrea şi Lascăr nu mai era decât o selecţie a ciurucurilor din lagărele de prizonieri din Rusia, reeducaţi pentru servilute şi trădare.

continuarea în pag. 2

„Nemurirea o promite numai permanenţa naţiunii; ca să o salveze, omul nobil trebuie să accepte chiar moartea, pentrucă trăind naţiunea, el continuă în ea unica viaţă demnă de aspirat."

Johann Gottlieb Fichte.

Semnificaţia unei jertfe

Când ţara întreagă ieşise în întâmpinarea eroului căzut la Majadahonda pe lungul parcurs dela Grigore Ghica Vodă şi până la Bucureşti, când imensele mase de oameni cu sute de preoţi în frunte, s'au pus în mişcare, ca să-l conducă la locul de veci dela Casa Verde, nimeni nu mai putea vorbi de o înmormântare. Dispăruse acel aer trist şi deşert care face atâta silă cortegiilor funebre şi chipurile participanţilor păreau transfigurate de o lumină suavă. Durerea era mare, mărturisită în lacrimile cari biruiau şi cele mai oţelite suflete, dar accentele ei de desperare umană, cu întrebările chinuitoare cari sfredelesc conştiinţele în faţa morţii, se desfăceau într'o muzică nedeslusită, venită de undeva din cer. Acea stare de fericire supranaturală care-l inundase pe Ion Moţa când faţă'n faţă cu Dumnezeu şi-a scris Testamentul, poposea acum odihnitor în toate sufletele, multiplicându-se într'o intonaţie colectivă, într'un imn de slavă, cântat de o mulţime fără număr. Eroul se immaterializase săltând pentru o clipă toată suflarea românească din lumea preocupărilor mărunte în regiunile marilor tensiuni spirituale. Jertfa lui Ion Moţa depăşise hotarele înguste ale unei hotărâri individuale, devenind un simbol comunitar, o depositie temerară a conştiinţei naţionale. Peste durerea jertfei se aşternuse triumful jertfei, înzestrându-o cu acea maiestuoasă rezonanţă a faptelor cari nu mor niciodată. Inşişi duşmanii şi-au domolit pentru o clipă mâniile, copleşiţi de frumuseţea gestului. O, câţi nu ar fi vrut să fie, în acea zi de 13 Februarie în locul său în sicriu, ca să se ridice pe soclul nemuririi, în murmurul de rugăciune al unui neam întreg!

In moartea unui tânăr, cu faţa şi trupul nepătate de stigmatele prevestitoare ale morţii, imaginaţia popoarelor din toate timpurile au descifrat un privilegiu ceresc, un semn de îndurare al zeilor. Dar ce dar uriaş i-a făcut Dumnezeu lui Ion Moţa, luându-l la Sine, aşa cum el a dorit, să moară în apărarea lui Christos.

Au fost pe atunci mulţi cari n'au înţeles semnificaţia jertfei lui. Şi să mărturisim drept, şi noi am stat pentru o clipă îndoiţi, voindu-l mai degrabă să-l avem în mijlocul nostru, pentru nevoile luptei, ştiindu-l că pe cât era de blând în purtări pe atât era de aprig în hotărâri când onoarea Legiunii era în joc sau viaţa fratelui său mai mare în primejdie. Dar acestea sunt socoteli omeneşti. Cugetul lui Ion Moţa se înarmase cu alte măsurători. Deşi un om de legi, un perfect mânuitor al codurilor, un spirit abstract, capabil să urmeze fără greş filiera celor mai grele raţionamente, totuşi nu s'a lăsat înşelat de uşurinţele dialecticei, ci şi-a căutat razimul existenţei sale în adevărurile eterne ale vieţii.

Ion Moţa era un creştin. Dar un creştin hotărât să tragă ultimele consecinţe din învăţătura Mântuitorului. El era, ceeace biserica apuseană obicinuieşte să numească un credincios practicant, adică nedespărţit de altar şi de rânduielile bisericeşti. El însă nu se considera deslegat sufleteşte de obligaţii, fiind numai juridiceşte corect în raporturile cu divinitatea, ci s'a străduit să corespundă şi în substanţă, în accepţiunea lui intimă şi nefalsificată, prototipului uman inaugurat de Christos. El chestionase îndelung textele sacre, fiind ajutat şi de educaţia ce o primise de acasă, trăgându-se dintr'o familie de preoţi, şi descoperise, pe căi cari rămân taina fiecărui om, cheia de boltă a întregului aşezământ creştin: dragostea. Luând ca îndreptar cuvintele din Evanghelia lui Ioan: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are ca viaţa lui să şi-o pună pentru prieteni" (15, 13) şi cum Christos şi-a dăruit viaţa pentru oameni, arătându-şi desăvârşita lui dragoste şi prietenie pentru ei, Ion Moţa s'a simţit şi

continuarea în pag. 2

Câteva precizări

În urma experienței de până acum, nimic nu ne mai poate mira pe linia luptei de eliberare a țării.

Surprinși de reversul medaliei bătută la 23 August 1944, diplomații acelui act și-au pierdut respirația după goana de supralicitare, prin care pinteau mai curând să răstoarne un regim decât să îndrepte o politică. Pripeala cu care au acceptat, drept angajamente valabile, simple făgăduieli de propagandă vădește nu numai că nu eram oameni politici dar nici măcar diplomați îndemânateci. În aceste condițiuni nu au mai avut nici înțelepciunea, nici curajul trebuitor pentru revizuirea de atitudine, necesară în urma greșelii făcute.

Ei s'au înverșunat pe poziție încercând, contra tuturor evidențelor, să transforme o dată nefastă într'o aniversare festivă națională și să-și creeze dintr'o acțiune eșuată, un titlu de glorie.

Au respins cu infatuare și nesocotință toate îndrumările de bine ce li s'au adresat, întorcând spatele tuturor celor ce nu puteau accepta cu ei, că suprema noastră datorie era împlinită prin capitularea fără condiții dela 23 August.

Din lipsă de viziune politică, au socotit că după această dată redresarea țării nu ne mai aparține, că ea este o datorie a puterilor occidentale — în special a St. Unite — care trebuiau să facă și să susțină războiul, și în consecință au arborat politica brațelor încrucișate, atitudine pe care au mărturisit-o public și pe care au adoptat-o în fapt.

Această creanță, trasă fără acoperire, asupra puterilor occidentale ne-a situat într'o postură penibilă și avut ca rezultat un t o t a l d e s i n t e r e s pentru țara noastră. Am fost socotiți ca un popor satelit al comunismului bolșevic.

De bună seamă, nicinu Român iubitor de țară nu putea fi de acord cu o astfel de situație. Acțiunea de lămurire care a urmat a adus imense servicii patriei și neamului românesc dar a întărâtat și mai mult pe cei care se socoteau singurii în drept să hotărască de destinele noastre. Și, urmând linia inițială de greșeli, în loc să accepte colaborarea cu cei care, pe lângă calitatea de buni luptători, dăduseră și dovada de clară vedere politică, au pornit împotriva lor campanie de defăimare și acțiune de ostracizare. Este adevărat că prin aceasta nu au reușit decât să se izoleze și mai mult de întreaga emigrație românească. Rezultatul acestei izolări este că au rămas cu spatele descoperit, căci în afară de câțiva prieteni personali nimeni din marea masă în exil nu a acceptat să-i urmeze.

Flancați de câteva elemente din partidele istorice, conducătorii oficiali de azi ai politicii românești din afară granițelor, desorientați de propria lor poziție, își schimbă țelul luptei, dar nu pentru a potența actiunea de eliberare ci pentru a neutraliza pe cei care, având dreptate pe linia națională, le încurcă socotelile lor mărunte de mâine.

Noi mărturisim că privim nedumerirea la această postură și nu înțelegem nimic. Vedem doar ilariantul spectacol al defilării unui Stat-Major în urma căruia nu mai vine nimic. Coloanele de luptători sunt absente pentrucă nu vor să-i urmeze. Iar acțiunea lor de neutralizare ni se pare o încercare neserioasă. Și cei ce cred că pot distrunge o hotărâre de luptă îndreptățită și de atâtea ori verificată ca și cei ce cred că prin făgăduieli pot adormi o vigilență permament trează în ceeace privește interesele supreme ale neamului, se înșeală.

Oricâte calomnii și orice amenințări se vor imagina, oricâte făgăduieli ademenitoare se vor flutura pe dinaintea ochilor, autorii lor nu vor câștiga nimic. Luptătorii pentru cauza neamului nu vor abdica dela datoria lor, nici de teama unora și nici de îmbierea altora.

Așa cum nu am acceptat punerea grumazului în jugul bolșevic, nu vom accepta nici dezertarea dela datoria noastră de a mântui neamul românesc de plaga comunismului.

Noi nu știm socotelile de mâine ale celor ce azi stau cu brațele încrucișate — în parte le bănuim numai — dar ceeace știm sigur este că neamul românesc nu așteaptă în noi alte slugi plecate aceluiaș stăpân care astăzi îi stoarce vlaga și-i otrăvește sufletul.

Semnificația unei jertfe

urmare din pag. 1

el dator să-i stea într'ajutor lui Christos și să-l apere, atunci când o parte a omenirii s'a ridicat cu ură și vrăjmășie împotriva Lui.

Folosim și noi ca și Ion Moța din obicinuință cuvântul de datorie, deși nu este cel mai potrivit pentru a exprima stările intime care l-au îndemnat să lupte pe pământul Spaniei. Căci datoria implică întotdeauna o notă de constrângere, de poruncă. El însă ține să declare că n'a fost trimis de nimeni în Spania, „ci că eu singur am avut cel dintâiu gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte . . . Nici odată n'aș fi primit să fiu înlocuit prin altcineva, căci sufletul meu îmi cerea și-mi cere împlinirea acestei datorii, pe care am și dus-o la îndeplinire" (Testament p. 23). Așadar datoria de care s'a simțit legat Ion Moța emană din propriul său suflet ,era expresia libertății sale interioare, era mai mult acel tumult copleșitor al dragostei sale pentru Christos, care pentrucă e dragoste, adică dărnire, manifestare plenară a persoanei umane, nu poate conținea niciun element restrictiv sau împovărător.

Jertfa lui Ion Moța are și o semnificație strict intimă. Ne-o mărturisește chiar el, adresându-se părinților: „Dece să vă chinuiți prea mult când eu am sufletul mântuit în împărăția lui Dumnezeu?" Actul de libertate personală, de degajare totală din scoarța egoismelor, avântul omului către Dumnezeu, nu rămâne suspendat între ființă și neființă, ci se întregește cu darul pe care ni-l face Isus Christos în ziua Învierii: dobândirea nemuririi, restaurarea plenară a omului, scoaterea lui de sub timp și din cadrul figurației schimbătoare a naturii pentru a fi încorporat în rândul esențelor nemuritoare. Acest proces trebuie să înceapă însă depe pământ ca să se poată continua în cer. „Omul doar nu a fost făcut pentru a trăi numai decât un număr nu știu cât de ani, ci pentru a se apropia de Dumnezeu prin faptele vieții sale!" (Testament p. 24). Viața nu e un scop în sine, ci o întrecere, un prilej ce i s'a creat omului pentru a face să rodească investițiile divine din el.

Ion Moța a fost și un luptător naționalist. Înainte de a cădea la Majadahonda, el suferise și sângerase pentru istoria neamului său. Oare jertfa lui pentru neam și jertfa lui pentru Christos nu vin în contradicție, nu se anulează una pe alta? Dându-și viața într'o țară depărtată de țara lui și pentru o cauză care nu atingea direct destinele patriei sale, nu a slăbit potențialul creator al neamului său, nu a provocat un gol teribil în cadrele elitei naționale? Nu știm ce soartă ar fi avut dacă ar fi scăpat teafăr din războiul spaniol; probabil că l-ar fi ciuruit și pe el gloanțele jandarmilor sau i-ar fi scos sufletul, sugrumându-l; dar chiar dacă n'ar fi împărtășit destinul tragic al tuturor celorlalte căpetenii legionare, chiar dacă prezența lui, ar fi putut da o altă direcție evenimentelor de mai târziu, el nu vedea nimic înainte-i, niciun avantagiu niciun interes, nici o necesitate, nicio vocație specială ce ar fi putut să-l întoarcă din drumul său. „Nu e adevărat, ce spunea unii, că, rămas în țară puteam fi mai de folos, și eu și soții câți am luat acest drum, luptei de acasă. Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania — cu orice jertfe — va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea . . . Acesta e adevărul." (Testament, p. 23.)

De unde această certitudine? Iată o familie îndoliată, iată un neam îndurerat, iată o operă politică neîmplinită, iată prieteni cari il vor plânge toată viața. Alegerea nu i-a fost ușoară. Pentru a se rupe de toate aceste imagini scumpe, a trebuit să-i surâdă de pe promontoriul eternității chipul blajin al lui Christos. Și Ei s'au înțeles peste vrerea și dorința oamenilor.

Prin moartea lui voluntară, Ion Moța a ridicat neamului cel mai mare piedestal de glorie. I-a provocat o mare suferință, deposedându-l de o uriașă energie, de o puse să-și arate măsura talentelor sale, de-și ceeace a scris e suficient ca să-i cunoască puterile lui abisale de concepție; dar comparând acest gol cu ceeace a lăsat în urmă, cu drumul nou pe care l-a tăiat în istorie cu prețul sângelui său, învățând pe Români să stea alipiți de Christos și să-și subordoneze țelurile lor naționale dumnezeeștilor rânduieli și cum această ideie e un izvor nesecat de putere spirituală, adeverindu-se mai ales astăzi când din întreagă țară nu ne-a rămas nimic altceva decât cerul ei mistic, trebuie să mărturisim și noi cu Ion Moța: „Acesta e adevărul."

Jurământul urei

urmare din pag. 1

Cu înțelegerea încordării dintre Vest și Est, Rușii și-au propus să reconstitue forțele armate ale țărilor satelite. Ultimele două contingente românești au fost în întregime înzarmate și mulți din ofițerii deblocați reactivați. Actualei armate române nu-i mai e permis să păstreze decât destoinicia de odinioară în arta războiului, dar spiritul ei trebuie distrus, otrăvit de virusul urei. Sufletul soldatului, sufletul luptătorului nu cunoaște ură. Chiar în încleștarea piept la piept, e conștient că moartea e un arbitru sever, care nu tolerează nimănui neobservarea unui anumit ritual cavaleresc. Luptătorul e predestinat să fie loial și nevinovat, să privească drept în ochi și să vorbească fără ocoluri. Iată de ce e greu să credem că armata română va deveni în mâinile „educatorilor" Petre Burilă un instrument de torturare a neamului. Or fi existând multe căi de topor în ogirea R.P.R.-ului, mulți venetici în fosturile de comandă. Majoritatea zdrobitoare o formează însă fiii țării, frații noștri, nu frații Anei Pauker et c'ie. Aceștia nu's blestemați să poarte ura în suflet ca țară congenitală. Deaceea s'ar putea ca de ziua mare a socotelilor, când frații lor se vor răscula s'alunge cotropitorii, purtătorii sâbilor cu vârfurile mulate în otrava urii să le îndrepte numai împotriva acelora care le-au siluit conștiința cu strâmbătatea unui jurământ drăcesc.

2. Presupunerea — pentru partizanii acestei teorii convingerea — că aplicarea punctului 4 din doctrina Truman în țările sud-asiatice, va putea asigura strânsa lor colaborare cu puterile vestice împotriva oricărei ofensive comuniste.

Analiza îndeaproape a raporturilor dintre Moa Tse și Kremlin, arată că cel puțin pentru viitorul apropiat, eventualitatea repetării fenomenului Tito în China nu este probabilă. Dacă este evident că Moscova nu va renunța la Manciuria, nu este evident că Moa Tse nu se va mulțumi cu compensațiile pe care le-ar putea avea în sud, cu acordul lui Stalin și cu sprijinul moral al revoluției bolșevice. Influența comunismului chinez în țările sud-asiatice, nu poate jena pe Ruși, care n'au avut de jucat niciodată vreun rol în aceste regiuni. Ea poate pune însă comunismul chinez în conflict cu puterile vestice, care au de apărat interese politice și economice în tot sudul asiatic din India până în Filipine.

Conferința sindicatelor asiatice dela Peking marchează noi fixarea obiectivelor comunismului chinez spre sud. Această conferință a hotărât sprijinirea tuturor forțelor comuniste din Burma, Malaia, Indonezia, Indochina și Filipine, în lupta de „liberare națională" contra imperialismului și a colonialismului. Prezența și rolul jucat în congres de delegații rași arată că Moscova este de perfect acord cu fixarea Pekingului ca centru al acestui Cominform „în sfe" al Extremului Orient.

Pentru realizarea obiectivelor sale spre sud, comunismul chinez dispune de o mare masă de emigranți chinezi răspândiți în toate țările sud-asiatice. În Siam ⅓ din populație e chineză. În Malaia ⅓. În Burma, Indochina, Indonezia și Filipine comunitățile chineze dețin un rol important.

Cât despre aspectul pur economic al chestiunii, constituirea în timp a unui sistem de schimburi între China și țările sud-asiatice con dusă de guverne favorabile Pekingului, poate duce la creierea unui bloc autarhic viabil, smutras sistematic influenței dolarului.

Dacă un conflict între Rusia și China comunistă nu e actual posibil, dacă „fair deal"-ul nu poate fi o măsură suficientă și efectivă pentru îngrădirea expansiunii comuniste, înseamnă că politica de așteptare a Americii față de desfășurarea evenimentelor din Asia, nu poate fi definitivă. Pentrucă America nu poate aștepta să se retragă indefinit în fața comunismului.

După capitularea Formozei

Tensiunea politică reprezentând antagonismul dintre lumea vestică și comunism și-a mutat în ultima vreme centrul de gravitate în Extremul Orient. Victoriile consecutive ale lui Mao Tse și retragerea ultimelor forțe ale Kuomintangului în Formosa, necesită „o nouă punere la punct" o liniei de politică externă americană în Asia și a dat naștere celor mai variate interpretări a evenimentelor din China și a urmărilor pe care ele ar putea să le aducă în situația politică internațională.

Amenințarea intereselor economice engleze și americane în Extremul Orient, periclitarea frontului anticomunist în Pacific, contactul comuniștilor chinezi cu partidele comuniste din toate țările sud-estului asiatic, sunt fapte în plină evoluție ce necesită găsirea unei soluții care să poată opri efectiv și definitiv expansiunea comunistă.

Această soluție trebuie să fie și rapidă și diferită ca amploare și perspectivă de soluțiile aplicate din 1945 și până azi, care s'au dovedit mereu „to little and to late".

În timp ce Englezii au recunoscut guvernul lui Mao Tse, Americanii așteaptă circumspecți desfășurarea evenimentelor. Așteptarea poate însemna pe deoparte nevoia unui supliment de informații, înainte de luarea unor importante hotărîri. Misiunea ambazadorului Jessup în Asia, trebuie să aducă în cursul lunilor care urmează o nouă strategie americană în combaterea comunismului. Dacă noua strategie americană va fi sau nu diferită de acest „laisser — aller" actual, rămâne de văzut. Un fapt e însă precis: până la punerea la punct a noului atitudini americane, comunismul va face noui progrese.

Așteptarea înseamnă pe de altă parte ezitare și slăbiciune. Ea plasează Statele Unite ca și până acum în fața faptelor împlinite. Ieșirea Americanilor din această situație de inferioritate constituie preocuparea din ce în ce mai evidentă, a politicei americane.

După terminarea războiului în Asia, obiectivul american a fost crearea unui echilibru de forțe în Extremul Orient, bazat pe relații de bună prietenie cu Rusia, pe o Chină tare și independentă și pe o Japonie care capitulase fără condiții și fusese supusă unui regim de ocupație militară. Punctul central al acestui sistem îl constituia China, care sprijinită economic și politic, trebuia să devină moștenitoarea primatului japonez. Și pentruca această Chină să nu poată veni în conflict cu Rusia, Americanii s'au grăbit să recunoască la Yalta, pretențiile rusești asupra Manciuriei. Toate aceste planuri au fost însă dejucate.

Comuniștii chinezi, lucrând fără îndoială după directivele Moscovei, au făcut imposibilă realizarea unei Chine unite. Lupta dintre Kuomintang și comunism, încetată pe timpul ocupației japoneze, a reînceput, dând naștere războiului civil. În fața acestei situații, Americanii temându-se de consecințele periculoase ale unei intervenții directe în favoarea naționaliștilor chinezi și nevrând să compromită relațiile lor diplomatice cu Rusia, au considerat evenimentele din China ca o afacere pur internă. Deaceea eforturile lor au vizat: a.) reformarea administrației civile și militare a guvernului lui Tsiang-Kai-Shek. b.) crearea unei Chine democratice și pacificate, din care comuniștii, întrucât se dovediseră ca o forță politică, nu trebuian să fie excluși. Este epoca misiunii de mediator a Generalului Marshall. Reformarea administrației civile a Chinei era o problemă care depindea însă de forța guvernului chinez însuși și nu de sprinjinul economic american. Corupția și criza economică n'au putut fi limitate atâta vreme cât Chinei i-a lipsit posibilitatea regenerării aparaturii de stat și stabilirii unui plan economic respectat cu strictețe. Ajutorul militar în arme, avioane și muniții, n'a putut fi utilizat cu succes de armatele naționaliste, minate în parte de viciile generale ale unui stat intrat în descompunere. Dimpotrivă. Majoritatea acestui material de război, a intrat în posesiu forțelor comuniste în continu progres. Desordinea și corupția pe deoparte, stadiul feodal al structurii sociale chineze pe de altă parte, au constituit un teren favorabil pentru expansiunea comunismului. Ajutați de acest concurs de împrejurări și ghidați în haosul general de consilierii militari și politici ai Moscovei, comuniștii chinezi au declanșat marea revoluție comunistă chineză lăsând să le cadă masca „reformatorilor agrari" sub care i-au cunoscut Americanii în 1945. Din momentul în care nici un compromis nu mai era posibil între Comuniști și Kuomintang, politicei americane de „ajutor economic", de „mediație" sau de „pace" nu-i mai rămânea decât un singur lucru: să-și recunoască eșecul.

Faza finală a acestei evoluții este retragerea și organizarea ultimelor forțe naționaliste pe Formosa și instaurarea definitivă a guvernului lui Mao Tse în China. Ea antrenează imediat după ea sprijinul acordat de Peking partidelor comuniste din Asia. Două soluții și-au făcut loc în lumina dezbaterilor și a criticilor reciproce pe care partizanii fiecăreia dintre ele au adus-o celeilalte. Două soluții contradictorii. Una m i l i t a r ă, preconizând sprijinirea guvernului naționalist chinez pe Formosa, cu acceptarea riscurilor pe care această intervenție le-ar comporta. Din cercurile militare această soluție a fost propusă de MacArthur, iar din cercurile politice de o bună parte dintre republicani în frunte cu fostul president Hoover. O alta, d i p l o m a t i c ă, preconizând așteptarea, prudență și acțiuni diplomatice și economice de la o zi pe alta. Protagonistul acestei soluții a fost ministrul de externe Acheson. Președintele Truman o hotărât adoptarea soluției Acheson — cel puțin momentan. Ca metodă deci, nimic nou nu intervine în linia adoptată din 1945 și până azi. Practic, e vorba de abandonarea Formosei de fixarea frontierelor interesselor americane în Pacific pe linia: Japonia—Okinawa—Filipine. Din punctul de vedere strict american, abandonarea Formosei însemnează sfârșitul politicei bi-partisane. O slăbire deci a unității de vederi în materie de politică externă a celor două mari partide americane: democrații și republicanii. Pe plan internațional însă, e vorba de retragere în fața comunismului.

Poziția actuală a State Departament-ului în problemele Extremului, Orient, se fundează pe premise foarte ipotetice:

1. Presupunerea producerii unui conflict între interesele imperialiste ale Rusiei în Manciuria și Mongolia și interesele vitale ale Chinei.

Beneficiarii demontajelor

Prin semnarea protocolului dela Bonn, în Noembrie trecut, se credea că a fost lichidată definitiv spinoasa problemă a demontajelor, care — după cum vom arăta — a înveninat inutil raporturile dintre Aliați și Germani, servind în schimb admirabil planurilor agresive rusești. De curând însă, înalții comisari aliați au dispus demontarea fabricilor Fischer-Tropsch din bazinul Ruhrului. Cele șase uzine Fischer-Tropsch prelucrează exclusiv cărbuni, producând benzină sintetică, spirt alb, parafină, materii prime pentru articole de toaletă și textile etc., produse care importate ar costa economia germană cam 30 milioane dolari anual. Cum balanța de plăți a Germaniei occidentale va mai rămâne încă multă vreme pasivă, deficitul va trebui să-l acopere tot Americanii din fondurile planului Marshall.

Situația critică de astăzi din Europa e datorită în apreciabilă măsură funestelor acorduri încheiate în 1945 la Potsdam. Dintre hotărârile luate acolo, poate niciuna n'a fost atât de absurdă și lipsită de orice justificare economică, ca aceea a demontării stabilimentelor industriale germane în contul reparațiilor. Principiul reparațiilor de război, când ai avut nenorocul să fii învins, e greu de contestat. Cu atât mai greu de către Germania, care l-au legalizat oarecum cei dintâi, impunând o despăgubire de mai multe miliarde franci aur Republicei Franceze, după catastrofa militară din 1870. Reparații enorme a plătit Germania și după 1919, cedând o mare parte din producția curentă țărilor învingătoare. Până la urmă s'a ajuns la moratoriu, însă fabricile au fost conservate și au putut fi chiar modernizate cu credite americane. Constitue oare demontarea industriei germane o soluție mai avantajoasă decât prima, pentru satisfacerea creanțelor învingătorilor? În ce privește țările vestice, răspunsul e categoric negativ. Valoarea reală a acestor reparații e mult mai redusă decât cea nominală. Mare parte din capitalul fix rămâne pe loc, clădirile, fundațiile mașinilor, rețeaua de țevi subterane, instalațiile electrice etc. nefiind transportabile, iar multe mașini sunt deteriorate în timpul demontării, transportului sau remontării. După calculele făcute de technicienii germani, valoarea ultimă a unei fabrici demontate în condițiile de mai sus e redusă la numai 10% din cea inițială. Mai temeinic pare la prima vedere celălalt argument — nemărturisit — al politicii de demontare anglo-franceze, după care, în felul acesta, s'ar înlătura pe piața internațională concurența industrială germană. Dar și aici temerile sunt exagerate. În ce privește industria franceză, aceasta e complimentară până la un punct celei germane și s'ar putea ajunge la o diviziune armonică a producției lor de export. În industria textilă, în cea de automobile, în unele ramuri speciale etc., producția franceză e mai rentabilă decât cea germană, în timp ce Germania e avantajată în industria grea. Ceva mai difi-

continuarea în pag. 6

CRONICA EXTERNA

Informaţii

Duplicitatea lui Tito. Diplomaţilor iugoslavi cari au solicitat recent sprijinul Foreign Office-ului pentru ameliorarea relaţiilor cu Grecia, li s'a amintit că Tito continuă să ţină ca ostatici copiii greci, răpiţi de partizani în cursul războiului civil. Cererile anterioare ale Crucii Roşii pentru eliberarea lor au fost sistematic ignorate.

Planul lui Guderian. — Senatorul republican McCarthy a declarat că armata americană ar folosi pentru trecerea sub control militar a economiei Statelor Unite un plan conceput de generalul german Guderian. Documentul ar fi fost scris după terminarea războiului la cererea autorităţilor de ocupaţie şi ar indica mijloacele prin care Germania putea evita înfrângerea. McCarthy susţine că acest plan a devenit o adevărată „biblie" pentru conducerea militară din USA.

Stadiul cercetărilor atomice în Rusia. Edward Condon, directorul lui „National Bureau of Standards" a afirmat într'un cerc privat că revistele ştiinţifice sovietice au publicat o serie de raporte ale savanţilor germani aflaţi sub supravegherea Moscovei, din care rezultă că multe date, socotite până acum „secrete" în USA., sunt cunoscute deja în Rusia.

Contact ruso-american? Corespondentul din Washington al ziarului „Sunday Times" anunţă că Statele Unite intenţionează să încerce o nouă luare de contact cu Rusia, pentru a discuta reglementarea producţiei de bombe atomice cu hidrogen. Un înalt funcţionar dela State Department ar fi declarat aceluiaşi corespondent: „Trăim cele mai cruciale zile dela încheierea războiului. Truman e pus în faţa unei hotărâri, mai dificilă decât cea din 1945, când s'au aruncat bombele atomice asupra Japoniei. Bomba cu hidrogen e o ameninţare incomparabil mai mare împotriva civilizaţiei, fiind considerată o armă de distrugere definitivă".

Instabilitatea Franţei. — Instabilitatea politică a Franţei e responsabilă şi pentru instabilitatea economică a ţării. Cercurile bancare din New York apreciază la peste patru miliarde dolari valoarea cantităţii de aur posedată de particulari francezi şi depozitată actualmente în străinătate din cauza lipsei de încredere în viabilitatea actualului regim. Dacă s'ar restaura stabilitatea politică în Franţa — ceeace în împrejurările de azi nu se poate aştepta decât dela un guvern condus de generalul De Gaulle — economia naţională franceză ar deveni una dintre cele mai puternice din lume.

Baze nord-africane. In unele cercuri militare Britanice se insistă asupra vulnerabilităţii Angliei ca bază de apărare aeriană a Europei occidentale. Dupa opinia lor, aeroporturile britanice sunt prea expuse atacurilor din Rusia, iar insula britanică e prea puţin întinsă, ca să poată permite o dispersare de forţe. Experţii militari recomandă deaceea amenajarea unei vaste reţele de baze aeriene în Africa de Nord.

Propaganda procomunistă în Persia. Partidul Tudeh, de tendinţă comunistă, care dela atentatul din anul trecut contra şahului Persiei s'a refugiat în clandestinat, a declanşat o puternică campanie de propagandă. Această campanie coincide cu reîntoarcerea şahului din USA. şi cu sosirea în Persia a ataşatului de presă sovietic Daniel Komisarow.

Spionaj Sovietic în Congo. Agenţia americană United Press anunţă că în Congo lucrează actualmente o vastă organizaţie sovietică de spionaj. Raportul precizează că acţiunea subterană sovietică din colonia belgiană e executată de trei secţiuni:

1. Agitaţie şi propagandă (Agitprop.) cu cartierul general în Brazaville, Africa ecuatorială franceză.
2. Spionaj militar şi economic executat de 22 funcţionari consulari sovietici din Pretoria, Africa de Sud.
3. Sabotaj şi organizare de partizani, cu centrala în Adis Abeba, unde efectivul legaţiei ruse depăşeşte 120 persoane.

Interesul pe care Rusia îl arată acestei regiuni sălbatece se datoreşte faptului că aici se găsesc cele mai bogate zăcăminte de uran. Întreaga producţie e rezervată uzinelor atomice americane, în virtutea unui acord secret cu guvernul belgian.

Victoria Wafdiştilor

Victoria repurtată de partidul Wafdist la recentele alegeri din Egipt constituie un eveniment de importanţă hotărâtoare pentru evoluţia situaţiei politice în Orientul Apropiat.

Mişcarea naţionalistă wafdistă a luat naştere imediat după încheierea primului răsboiu mondial, ca o reacţiune împotriva continuării protectoratului britanic şi viciilor structurii sociale a unei ţări în care milioane de felahi erau exploataţi fără milă de o pătură suprapusă corupţă, incapabilă şi lipsită de orice sentiment de răspundere naţională. Combătuţi la început de autorităţile engleze şi prigoniţi de camarila regilor Fuad şi Faruk, Wafdiştii au câştigat cu toate acestea majoritatea poporului egiptean de partea lor. Conducătorul partidului, Nahas Paşa, a putut realiza parţial în 1936, prin semnarea tratatului anglo-egiptean, primul punct din programul anunţat, limitând ocupaţia militară numai la zona Canalului Suez.

Organizaţia Wafdistă devenind cea mai reprezentativă forţă politică din Egipt, realismul politic britanic a triumfat şi aici asupra prejudecăţilor iniţiale, aprecind colaborarea cu adversarul de ieri. In 1942, când tancurile mareşalului Rommel ajunseră la porţile Alexandriei, ambasadorul englez a impus ezitantului Faruk aducerea la putere a lui Nahas Paşa, fapt care i-a atras acestuia disgraţia regală şi înlăturarea arbitrară dela guvern în 1944. Urmările eşecului armatelor egiptene în răsboiul palestinian, înmulţirea atentatelor în ultima vreme şi înteţirea agitaţiei comuniste sunt dificultăţi care nu puteau fi rezolvate decât de revenirea lui Nahas Paşa la conducere. Deaceea guvernul britanic a condiţionat revizuirea tratatului din 1936 de ţinerea de alegeri libere, care să asigure o majoritate parlamentară wafdistă.

E sigur că guvernul Nahas Paşa nu va fi mai puţin categoric în revendicările sale faţă de Anglia, decât cabinetele precedente. Pentru politica britanică în Orientul Apropiat primează însă necesitatea consolidării frontului anticomunist. Mai ales după ce Ruşii şi-au instalat la Cairo şi Addis Abeba principalele reţele de spionaj în Africa şi au început să instige indigenii impotriva puterilor coloniale europene, victoria unei mişcări naţionaliste în cel mai puternic stat african înseamnă un considerabil obstacol în calea penetraţiei ideologice sovietice. In acelaş timp, regimul wafdist va restaura Egiptului prestigiul necesar pentru reconstituirea blocului ţărilor arabe, desmembrat în urma insuccesului din Palestina. De aceeaşi regrupare a Ligei Arabe depinde rezolvarea celei mai importante probleme politice internaţionale în Orientul Apropiat, problema încheierii unui Pact Mediteranian, asemănător Pactului Atlantic, care să se opună expansiunii ruseşti în Sud. —

Disonanţe anglo-franceze

L'entente cordiale — strânsă colaborare — dintre Franţa şi Anglia, iniţiată de faimoasa vizită a regelui Edward VII la Paris în 1904 — a supravieţuit, sub ameninţarea egemoniei germane, celor două răsboaie mondiale, constituind în prezent principala bază pe care s'ar putea construi proiectata federaţie europeană.

Unitatea de acţiune în politica continentală a atenuat violenţa vechii rivalităţi coloniale, însă neîncrederea reciprocă în zonele de contact extraeuropene s'a manifestat mereu în incidente în care aproape întotdeauna Franţa a fost victimă. Amintirea penibilei aventuri dela Fachoda, manevrele colonelului Lawrence în Siria, încurajarea tacită a rebeliunii lui Abdel Krim etc. au întreţinut în Franţa — mai ales în rândurile armatei şi cercurilor politice de dreapta — o anumită atmosferă de ostilitate împotriva „perfidului Albion". După capitularea Franţei în 1940, multe personalităţi politice franceze au acceptat să conlucreze cu reginul din Vichy, mai mult pentru a afirma atitudinea lor antiengleză. In unul din ultimele numere ale revistei engleze „The Tablet" e confirmat acest lucru, recunoscându-se că oameni de talia lui Charles Maurras şi Henry Béraud au fost condamnaţi din cauza atacurilor de presă îndreptate contra Angliei şi nu pentru colaborarea cu Germania. Distrugerea unităţilor navale franceze ancorate în rada portului Oran de către flota engleză şi campaniile din Siria şi Madagascar păreau să justifice linia urmată de Laval şi Darlan. In ultimii ani atitudinea Angliei în problema fostelor colonii italiene şi asasinarea colonelului Znaim în Siria au agravat din nou antagonismul colonial anglo-francez.

Măsura din toamna trecută a cabinetului britanic, de a devaloriza lira sterlină fără a încunoştinţa în prealabil guvernul francez, a fost un motiv în plus de răcire a raporturilor dintre cele două ţări. In cursul unei dezbateri în camera comunelor, cunoscutul deputat conservator Harold Macmillan a caracterizat acest procedeu ca pe un „München financiar", destinat să spulbere în opinia publică franceză ultimul rest de încredere în Anglia.

Conştient de necesitatea reînoirii prieteniei cu Franţa în momentul precizării frontului european în vest, Foreign Office-ul a luat de curând iniţiativa invitării preşedintelui Republicei Franceze la Londra. Vizita va avea loc la începutul lui Martie, fiind prima de acest gen dela schimbul de vizite din 1939. In cazul că domnul Churchill va fi atunci prim ministru, evenimentul va avea o importanţă considerabilă, deoarece conducătorul Tory-lor a fost întotdeauna partizanul alianţei cu Franţa, iar în ultimul timp şi-a propus realizarea unităţii europene prin mediereа unei înţelegeri franco-germane.

Conferinţa dela Colombo

Conferinţa miniştrilor de externe ai ţărilor Commonwealth-ului s'a ţinut anul acesta la Colombo, capitala celui mai tânăr dominion britanic. Şi alegerea locului conferinţei şi prezenţa domnului Bevin care, deşi greu bolnav, n'a şovăit să întreprindă o călătorie atât de lungă, arată că ultimele evenimente din Asia interesează Anglia, tot aşa de mult cât şi America.

Recunoaşterea de jure a Chinei comuniste de către Marea Britanie nu exclude de loc probabilitatea continuării ofensivei lui Mao-Tse-Tung dincolo de graniţele imperiului chinez. Comisarul general britanic pentru Sud-Estul Asiei, Malcolm MacDonald, a recomandat participanţilor să nu-şi facă nicio iluzie în privinţa independenţii noului regim din Peking faţă de Rusia, „pentrucă, cel puţin deocamdată, e mai mult comunist decât chinez". Printre măsurile defensive luate în discuţie au fost: creerea unui sistem de apărare sub forma unui Pact Pacific, încheierea tratatului de pace cu Japonia şi redresarea economică a statelor direct ameninţate. Primul punct propus de Ciang-Kai-Şek în timpul vizitei sale la Manila, nu poate fi realizat câtă vreme Americanii nu-s dispuşi să garanteze echiparea militară. Accelerarea încheierii tratatului de pace cu Japonia a întâmpinat mai ales rezistenţa Angliei şi Australiei care se tem de reînvierea concurenţei comerciale nipone. Asanarea economică fiind posibilă numai cu masive investiţii americane, se aşteaptă aplicarea punctului patru al programului de ajutor anunţat de preşedintele Truman.

Cu toate că rezultatele practice ale discuţiilor dela Colombo s'au redus la simple recomandări, conferinţa ţărilor Commonwealth-ului a afirmat din nou soliditatea conglomeratului politic patronat de Marea Britanie. După câştigarea independenţii naţionale, se părea că fostele colonii asiatice nu vor întârzia să rupă ultimele legături cu imperiul contra stăpânirii căruia opuseseră decenii la rând o rezistenţă fanatică. Dificultăţile administrative şi economice întâmpinate de noile state, după obţinerea statutului de dominion, nu pot fi înlăturate însă fără sprijinul şi experienţa fostelor cadre de conducere britanice. Menţinându-şi integritatea prestigiului din trecut în Asia, Anglia nu ignorează nici răspunderile impuse de această poziţie, o eventuală agresiune comunistă contra Indiei sau Burmei implicând automat intrarea în răsboiu a imperiului.

Autocritica în U. R. S. S.

Dintre articolele omagiale ale personalităţilor sovietice, publicate în „Pravda" cu ocazia aniversării a 70 de ani dela naşterea lui Stalin, presa internaţională a comentat în deosebi contribuţiile lui Malencov şi Lavrenty Beria. Fiindcă ambii au lansat un sever rechizitoriu contra biurocraţiei sovietice, căreia îi reproşează suficientă lipsă de autocritică şi chiar acţe grave de corupţie, unele ziare occidentale s'au grăbit să-l interpreteze ca pe dovada unui început de descompunere a imperiului bolşevic.

Lipsa de critică constatată de Beria şi Malencov nu se referă însă în nici un caz la aceea meritată de sistemul marxist ca atare, fiind vorba doar de deficienţe de tehnică administrativă pe care Ruşii obişnuiesc să le rezolve din când în când prin epurări masive în rândurile partidului. Tot de ordinea normală a paradisului sovietic aparţin şi actele de conrupţie imputate, neputându-se nimeni aştepta la un etos civic superior sub un regim care a făcut tabula rasa cu superstiţiile morale burgheze. Şi altminteri, Ruşii au fost înclinaţi întotdeauna să-şi jefuiască propriul stat, când pacea nu permitea să pustiască alte ţări. Ţarul Nicolae al II-lea atrăgând odată atenţia primului ministru, contele Witte, asupra nemaipomenitei incurii din aparatul de stat, acesta din urmă i-a răspuns conciliant: „Toţi Ruşii sunt hoţi Majestate!"

A conchide din aceste fapte posibilitatea prăbuşirii din interior a Sovietelor, nu e numai exagerat, dar şi periculos, slăbind în opinia publică mondială vigilenţa anticomunistă. Nu e absolut exclus ca astfel de ieşiri din partea conducătorilor sovietici să urmărească şi desorientarea lumii din afară în ce priveşte stările din Rusia, căci punctul 1 al „programului internaţional", preconizat de Stalin şi citat de Beria, e „folosirea oricărei contradicţii în lagărul burgheziei pentru a-i slăbi şi desintegra forţele şi a întări în schimb poziţia proletariatului".

Lindbergh contra roboţilor

La aniversarea a 36 de ani dela primul sbor cu motor executat de fraţii Wright, colonelul Lindbergh a ţinut un discurs, care a produs stupoare în toată America. Eroul primei traversări a Atlanticului cu avionul în 1927 şi constructorul „inimei mecanice" a condamnat fără rezerve civilizaţia maşinistă care tinde „să desumanizeze omul şi să-l reducă la nimic".

Entuziasmul pentru realizările tehnice din utopiile lui Wells s'a transformat în scrierile lui Spengler, Bernanos, Ortega y. a. într'o incurabilă aversiune contra roboţilor. Dar aceştia sunt filosofi sau literaţi; Lindbergh e unul din făuritorii principali ai tehnicei aviatice moderne. Intreaga problematică ar merita o analiză amănunţită, însă aici interesează o altă explicaţie pentru noua poziţie a lui Lindbergh.

In anii 1941—1942 Lindbergh a dus o pasionată campanie contra amestecului Americei în răsboiul din Europa. Opoziţia lui nu era a unui izolaţionist, ci a unui om convins că ciocnirea dintre popoarele vestice şi Rusia bolşevică e inevitabilă. După ce, America trebuia să intervină ca mediator între beligeranţii vestici şi să asigure astfel păstrarea intactă a frontului european în faţă asaltului asiatic.

Previziunea lui s'a realizat, din al doilea răsboiu mondial ieşind victorioasă numai Rusia. Experienţa răsboiului a dovedit în plus că un popor asiatic, complect refractar tradiţiilor culturale europene, e în stare să realizeze totuşi numai în două decenii o industrie de armament redutabilă. Uşurinţa cu care omenirea vestică a exaltat progresul tehnic se răsbună astăzi cu cruzime, răsăritul barbar folosind roboţii pentru nimicirea propriilor creatori.

„Le Figaro" *din 1 Ianuarie publică sub semnătura domnului profesor universitar Vladimir Petrovici un articol intitulat „La Roumanie tombe dans un obscurantisme fanatique sous la férule des maîtres soviétiques", în care autorul descrie procesul de sovietizare a culturii româneşti.*

Revista Presei

„The Tablet" *revista catolică engleză, din 7 Ianuarie demonstrează că ezitările politicei americane în China şi Europa se datorează în parte şi tendinţei acesteia de a evita în lupta contra Rusiei colaborarea cu unele forţe anticomuniste, considerate reacţionare de mentalitatea de peste Ocean. „Generalul Marshall a făcut în timpul, când a fost ambasador în China, teribile greşeli de calcul, comparabile cu acelea pe care Roosevelt le-a făcut în Europa — erori de diagnoză — rezultate din prejudecăţile înăscute şi tradiţionale ale Americanilor în contactul cu alte societăţi, opunându-se sprijinirii oricui e socotit de ei ca jap ispăşitor. In felul acesta comit greşala tragică de a lua mereu pe inamici drept prieteni şi pe adevăraţii prieteni de inamici. E foarte greu pentru Americani să înţeleagă că ceeace ei au învăţat la şcoală că sunt forţele reacţiunii în Europa reprezintă în actuala conjunctură istorică forţele progresului."*

„The Times Weekly" *din 11 Ianuarie analizează cauzele strălucitei victorii electorale a mişcării naţionaliste Wafdiste, care, deşi a fost prigonită cu înverşunare de celelalte partide egiptene şi şi-a atras uneori din cauza propriilor greşeli de tactică nemulţumirea publicului, a reînviat totuşi mereu din propria cenuşă, ca păsarea Phoenix. „Această vitalitate politică", conchide articolul, „a fost posibilă, pentrucă mişcarea Wafdistă e mai mult decât un partid politic: ea întruchipează tradiţia egipteană, reprezintă o stare emotivă, e o mistică."*

„Time" *din 2 Ianuarie, într'un lung articol dedicat „celui mai mare om de stat din prima jumătate a secolului al 20-lea, Winston Churchill, consideră faimosul discurs ţinut de acesta în 1946 la Fulton ca începutul rezistenţei antiruse în lume, după terminarea celui de al doilea răsboiu mondial. Făcând în prealabil o paralelă între Churchill şi Truman, autorul subliniază importanţa misiunii istorice ce revine primului în conducerea luptei dintre Vest şi Est: „Harry Truman a fost ca Churchill la Fulton, a fost de acord cu el, dar n'a ţinut discursul. El e alt gen de politician, neîntrecut în a ghici ce vrea poporul; felul de conducere a lui Truman nu poate însă să mobilizeze lumea liberă împotriva pericolelor care o ameninţă. Centrul de greutate al lumii deplasându-se la Washington, era nevoie acolo de un Churchill, dar nici un Churchill n'a fost vizibil la orizontul american".*

„Spectator" *din 13 Ianuarie nu crede că actul recunoaşterii guvernului comunist din Peking de către Anglia va opri pe Mao-Tse dela orice agresiune împotriva dominioanelor britanice din Asia. „Insă ceeace e mai greu de înţeles", continuă articolul, „e cum poate guvernul britanic să stabilească relaţii cu Mao-Tse-Tung, ţinând totuşi mai departe pe Franco la distanţă!"*

„The Economist" *din 24 Decembrie publică un articol de fond intitulat „Riscurile izolării", în care e criticată tendinţa politicei externe britanice din anii de după răsboiu, de a evita riscurile unei intervenţii prea viguroase în afacerile internaţionale curente: „E mare nevoie de oameni de stat, care să impleteşe un curs clar şi să-şi asume răspunderea riscurilor calculate. Fiindcă nu există altă ţară în lume, pentru care izolarea înseamnă aşa de mult ruina politică".*

„Die Weltwoche" *din 13 Ianuarie recomandă marilor puteri să sprijine naţionalismul, „chiar acolo unde apare revoluţionar, pentrucă aceasta e singura şansă de a-l face aliatul lor de facto".*

„Die Wochen-Zeitung" *din 12 Ianuarie constată că tactica adoptată de America în China, „de a lăsa lupului miei şi de a se apăra abia atunci când va fi însăşi mâncată, va avea pentru Asia aceleaşi fatale urmări, ca odinioară inactivitatea marilor puteri europene faţă de primele cuceriri ale lui Hitler".*

Din presa românească în străinătate

Ziarul **„La Nation Roumaine"**, *din 1 Ianuarie 1950, oficiosul „Consiliului partidelor", în editorial, cere puterilor aliate să-şi schimbe atitudinea faţă de Soviete, ieşind din poziţia defensivă ce au adoptat-o până acum: „Le monde ne sera sauvé que lorsque l'on se décidera à prendre des initiatives contre le mal pour le repousser, . . ." Întrebăm pe confraţii dela „Nation Roumaine", dacă n'ar fi mai bine ca şi Consiliul partidelor să ia această iniţiativă, ieşind din pasivitatea şi desinteresul ce l-au arătat până acum cauzei naţionale.*

În acelaş număr semnalăm un judicios articol asupra problemei educative în Republica Populară Română. Autorul constată eforturile concentrice pe care le face guvernul sovietoromân pentru a înstrăina generaţia tânără prin mijlocirea învăţământului, de neam, de tradiţii şi de firul continuităţii istorice: „C'est une immense machine, bien montée, perfectionée qui, si on la laisse faire, produira dans quelques années exactement ce que l'on veut qu'elle produise: de petit techniciens communistes."

„La Nation Roumaine", *numărul din 15 Ianuarie, reia tema editorialului din 1 Ianuarie sub titlul: „Les inconvenients de la défensive." Dupăce în numărul trecut redactorii ziarului s'au lăsat convinşi că aşteptarea nu este bună, lucru pe care noi l-am spus de multă vreme, acum se face o mărturie şi mai senzaţională, care coincide cu o recunoaştere a deficienţelor şi anacronismelor programatice ale partidelor. În speţă, enumerându-se armele formidabile de care dispun Sovietele, se ridică şi prestigiul comunismului. Autorul articolului se arată sceptic pricitor la efortul americanilor de a localiza comunismul numai prin mijloacele abundenţei economice, iar cât priveşte partea de ofensivă ideologică, se spune textual. „Or il ne nous semble pas que l'on puisse conquerir actuellement le monde avec un „credo" liberal." După cum se poate constata din rândurile de mai sus, convertirile fac sulturi de urlaţ dela un număr la altul. Dacă ar fi scris altcineva rândurile acestea, i s'ar fi ridicat în cap aceluş ziar, acuzându-l de totalitarism. Adevărul este că comunismul nu poate fi combătut înarmat cu viziuni parţiale, liberalo-socialisto-ţărăniste, ci numai luând ca bază de plecare blocul totalităţii naţionale.*

B. I. R. E., *din 6 Ianuarie 1950, semnalează tragedia Românilor refugiaţi din Iugoslavia, cerând Comitetului Naţional să se intereseze de soarta lor. Nu credem că această intervenţie să aibă mai mult succes decât cele ce s'au făcut de cinci ani de zile. Încoace pe lângă aceleaşi persoane care astăzi compun Comitetul Naţional. Nimic n'a vă tulbura pe reprezentanţii lui din inerţia ce au arătat-o permanent când era vorba de salvarea vieţilor româneşti.*

—Dl. Rene Theo semnează o cronică a măsurilor teroriste luate de guvernul comunist-român în cursul anului 1949.

Numărul din 14 Ian. al aceluiaş buletin cuprinde portretul Dlui. Grigore Gafencu arătându-l ca pe un om de mare experienţă, de o logică impecabilă, de talent etc. Nimeni nu-i contestă aceste „imponderabile", şi bine face Dl. E. E. Moth că rămâne în domeniul lor, căci dacă s'ar coborî să-i cearnă activitatea propriu zisă ca ministru de externe şi ambasador i-ar mai fi scăzut entuziasmul.

„La Gazette Roumaine", *organul legaţiei sovieto-române dela Paris, numărul din Ianuarie, crea să convingă opinia publică franceză că actul banditesc prin care a fost înlăturat Regele Mihai dela tron în 30 Dec. 1947 nu-i decât ceva analog cu ceeace s'a petrecut în Franţa, când s'a trecut dela monarhie la republică. După câtă istorie ştim noi, pe vremea când Ludovic al XVI-lea ispăşea greşeli, cari propriu zis nici nu erau ale lui, nici o armată străină nu staţiona pe teritoriul Franţei. Imponând-u-i schimbarea de regim. Poate „La Gazette Roumaine" are alte informaţii? Oare trupele generalului rus Suvaroff poposeau pe acea vreme sub Arcul de Triumf? Căci altfel pe ce se sprijineşte comparaţia? În Franţa revoluţiile şi răsturnările sociale le-au făcut poporul francez, fără intervenţii din afară şi nu ca în România unde revoluţionarii comunişti au sosit în carele unde revoluţionarii comunişti au sosit în carele de bagaje ale armatelor de ocupaţie. Mai domole-lipi-o Domnilor, cu poporul român care nu are nici un amestec în această chestiune. După ce ţi despuiaţi de toate avuţiile, de toate instituţiile creiate în secole de existenţă, şi de toate comorile sufletului său milenar măcar nu mai vorbiţi în numele lui.*

„Chemarea", *10 Ian. 1950, în cadrul „Tribunei Libere" intervine cu o propunere extrem de interesantă: crearea unui organ reprezentativ al emigraţiei româneşti, care să susţină şi să întregescă activitatea Comitetului Naţional lipsit de o bază constituţională. Autorul articolului, Polyb, numeşte acest organ creat pentru nevoile pribegiei, proteza constituţională. Termenul nu ni se pare fericit ales, căci dela început anulează oficialitatea organului, indicându-l ca o creaţie artificială. Dându-i apoi ca misiune principală să fie un sfat, să exprime opinii, pe care să le supună apoi respectnos comitetului, implicit îl despoaie de orice utilitate, căci acelaş lucru, slavă Domnului, face şi comitetul dela constituirea lui. Dece se plânge lumea de Comitetul Naţional? Pentrucă nu e reprezentativ? Nu pentru asta. Pentrucă a lăsat pare în părăsire, şi emigraţia, abdicând dela funcţiunile ce i le-a încredinţat Regele. Dece avem nevoie ajutor? De sfaturi, de consilii, de comitete? Nu, ci de organe de acţiune, ori cum s'ar numi ele. Suveranitatea naţională o încorporează toţi Românii cari se pot exprima liberi, fie aici fie haiducind în ţară, abstracţie făcând de eroii rezistenţei verbale din hallurile marilor hoteluri.*

Din numărul închinat lui Mihail Eminescu, *desprindem articolul scris de Dl. Pamfil Seicaru cu o risipă de inteligenţă şi documentare. Reproducem finalul, în care cadenţa admirabilă a frazei se împleteşte cu accentele grave ale momentului; „Fiecare trăim neliniştea adâncă a prezentului şi simţim fiorul rece al spaimei în faţa viitorului. Zilele, lunile, anii, se înverşunează împotriva noastră. Încercăm să nu ni se stingă luminiţa firavă a acelei speranţe pe care dorul de ţară o întreţine. Ducem o luptă tăcută, o înfruntare disperată cu un vitreg destin şi decăteori în singurătatea fiecăruia nu a trecut ca o rece fulgerare acel „niciodată", sinistru ca o sentinţă capitală. În acele clipe totul pare că se surpă în noi, sufletul ca o pasăre rănită lasă să-i cadă aripele rostogolindu-se în gol."*

„În acele momente, când totul pare sfârşit simţim nevoia unui suflu de înviorare a puterilor, o îmbărbătare, o chemare spre depăşirea acestei faze de agonie a existenţei naţionale. Şi umbra lui Eminescu o simţim alături, ajutându-ne să suportăm povara, să redăm încrederii clătinate noi forţe."

„Buletinul Eparhiei Românilor" *din străinătate, numărul pe Decemvrie, conţine scrisoarea pastorală a I. P. S. S. Mitropolitul Visarion Puiu, adresată credincioşilor, cu prilejul Naşterii Domnului. În cuvinte simple, dar pline de un tâlc deosebit, I. P. S. S. aminteşte prihegilor datoria de a se uni în dragostea lui Christos şi pentru mântuirea Patriei, de a se inspira din acea înţelepciune „care vine de Sus, şi care este curată, paşnică, blândă, plină de îndurare şi rodnică de fapte bune neosândditoare şi nefăţarnică." I. P. S. S. Mitropolitul Visarion, deşi un om de vastă cultură teologică şi profană, totuşi nu şi-a pierdut nimic din frăgezimea graiului românesc şi nici din duioşiile de Părinte sufletesc al Românilor.*

Beneficiarii demontajelor

urmare din pag. 3

cilă e poziţia Angliei, a cărei industrie e mai sensibilă la concurenţa germană. Pentru a ieşi din actualul impas economic, Anglia are nevoie să exporte de două ori mai mult ca înainte de războiu, într'un spaţiu comercial redus aproape la jumătate. E totuşi îndoelnic că rămânerea pe loc a uzinelor germane demontate ar fi ameninţat într'adevăr comerţul internaţional britanic. Piaţa principală, de care depinde asanarea economiei britanice, e cea americană. Una din cauzele dificultăţilor întâmpinate de exportatorii britanici în ţările dolarului e productivitatea inferioară a industriei engleze faţă de cea americană, fapt care a determinat pe domnul Hoffmann administratorul planului Marshall, să recomande în repetate rânduri Angliei modernizarea uzinelor şi raţionalizarea producţiei. Ori, din punctul acesta de vedere, fabricile germane demontate nu erau apte să exercite o concurenţă serioasă. În ritmul de astăzi al tehnicei, viaţa medie a unei maşini unelte e foarte scurtă, noi invenţii şi metode de lucru luând repede locul celor vechi. Majoritatea maşinelor demontate au fost fabricate înainte de 1939 şi nu mai pot fi considerate în nici un caz moderne. În timpul războiului, aceste maşini au fost ţinute în lucru zi şi noapte, deteriorându-se în acelaş tempo. Perseverenţa cu care guvernul din Bonn a insistat să se devalorizeze marca în toamnă, a indicat destul de limpede că problema exportului e destul de insolubilă şi pentru nivelul de producţie actual al industriei germane.

Ar fi absurd să se pretindă Germanilor să asiste indiferenţi la instrăinarea unei părţi din averea lor naţională. Valoarea utilajului fabricilor demontate — practic, inexistentă pentru puterile vestice — nu înseamnă însă prea mult nici pentru industria germană, care va reuşi poate să compenseze această pierdere, instalând în halele golite noi maşini perfecţionate. Ridicarea securităţii patentelor, limitarea producţiei maxime de oţel la 11,5 milioane tone anual şi interzicerea anumitor ramuri de fabricaţie sunt, luate împreună, mai dăunătoare economiei germane decât demontajele. Dar nu raţiunea dictează reacţiunile omului mijlociu. Pentru emotivitatea masselor germane, spectacolul fabricilor pustiite şi miilor de muncitori rămaşi vremelnic fără lucru capătă proporţiile unei catastrofe ireparabile. Deaceea, precedentul demontajelor va fi clasat mai târziu de istoria obiectivă în categoria marilor erori politice comise după ultimul războiu.

Singura justificare a demontajelor ar mai fi tot necesitatea de a expropria industria de războiu a unei ţări agresoare. În acest caz era mai echitabil pentru menţinerea păcii în lume ca vitalul fostelor fabrici de armament ale Reich-ului să fie transformate în fier vechiu şi să nu folosească creşterii potenţialului de războiu al blocului sovietic. Din cele câteva sute de fabrici de armament, câte cuprinde faimoasa listă „A", majoritatea au fost cedate Rusiei, Poloniei, Jugoslaviei şi Cehoslovaciei. Pentru aceste ţări valoarea materialului industrial primit e cu totul alta decât în ţările vestice. Aici nu contează prea mult productivitatea, problema rentabilităţii unei industrii nepunându-se în acelaş fel, ca în economia capitalistă. Toate aceste ţări fac eforturi să-şi desvolte considerabil industria grea şi due lipsă de maşini unelte. Aceste maşini nu le mai pot importa din Statele Unite, după ce guvernul american a decis prohibirea oricăror furnituri pentru producţia de războiu comunistă. Sub formă de reparaţii, utilajul uzinelor de războiu germane a contribuit la mărirea potenţialului militar al Moscovei, reducându-se astfel eficacitatea embargoului economic american. Americanii au mai fost atacaţi odată, la Pearl Harbour şi pe insulele din Pacific, cu armament fabricat din materiale livrate de Statele Unite. O surpriză asemănătoare vor avea Aliaţii, în momentul declanşării ofensivei bolşevice, când multe din diviziile aruncate împotriva bastionului occidental vor fi echipate de fabricile germane transplantate în dosul Cortinei de Fier.

NICOLAIE TRUFIN-ŞERBAN

În seara zilei de 1 Februarie, postul de radio Kiew a transmis în ruseşte următorul comunicat:

„La 12 Ianuarie 1950 a fost judecat de popor şi executat în faţa poporului individul Nicolae Trufin-Şerban care a luat viaţa a 77 de suflete nevinovate."

Radio Kiew n'a mai adăogat nimic la versiunea oficială; n'a precizat nici naţionalitatea acestui „individ", nici din ce colţ al satrapiei sovietice se trăgea şi nici motivele care l-au îndemnat să trimită pe lumea cealaltă atâtea „suflete nevinovate". Asemenea comunicate sunt însă extrem de rare în Rusia, dându-se numai atunci când securitatea internă a Sovietelor a fost grav primejduită undeva. Şi într'adevăr lupta fără cruţare dusă de Nicolaie Trufin-Şerban contra năvălitorilor bolşevici şi isprăvile lui legendare au ţinut sub teroare, ani la rând, autorităţile de siguranţă sovietice din Bucovina de Nord. Iată pe scurt istoria sa:

Era fiul unor ţărani înstăriţi din satul Ispas, jud. Storojineţ. În 1940, când Rusii au ocupat prima dată Bucovina de Nord, n'are decât 20 de ani. Fiind cunoscut ca legionar în comună, a fugit cu încă trei camarazi în munţi, petrecând vara şi toamna în pădure, iar iarna locuind clandestin în Cernauţi. Ziua începerii războiului l-a surprins în Cernăuţi. A plecat imediat pe muntele Bocichiu, unde îl aşteptau 12 camarazi bine înarmaţi. Chiar a doua zi a atacat escorta unei coloane de recruţi din Seletin care trecea prin pădure. Cei mai mulţi din tinerii eliberaţi s'au alăturat grupei lui Trufin. Zece zile după aceea, cu rândurile considerabil îngroşate de noi voluntari, a luat cu asalt un important depozit de armament din vecinătatea Vişniţei. Toată populaţia din regiune a fost înarmată şi s'a pornit la hărţuirea sistematică a trupelor ruseşti în retragere. În noaptea de 4 Iulie sunt semnalate în defileul Vişniţioara puternice formaţiuni ruseşti, conduse de un general. Răsculaţii ocupă flancurile intrării dela Gura Ursului şi trimit emisari să trateze cu Rusii predarea armelor în schimbul libertii treceri. Generalul rus acceptă somaţia şi, fără să se tragă un singur foc, peste 2000 de soldaţi sovietici sunt desarmaţi şi lăsaţi apoi să plece în grupuri mici spre Polonia. Întreaga regiune dintre Seletin şi Vişniţa, pe o lungime de aproape 60 km, e curăţită de duşman. Cu sufletul năpădit de emoţie şi mândrie, Trufin întâmpină călare avantgarda trupelor române şi raportează ofiţerului conducător triumful vitejilor lui: „Dela Selitin la Vişniţa nu mai există picior de rus!"

N'a fost citat cu ordin de zi pe naţiune şi nu i s'a dat nici Mihai Viteazul; Trufin era leonar şi putea risca chiar să fie judecat pentru rebeliune şi port ilegal de armă. S'a înrolat deacea imediat în armată, dăruindu-şi eroismul anonim, ca atâtea sute de mii de simpli soldaţi, pe câmpurile de bătălie din sudul Rusiei. La începutul lui 1944 este rănit şi înaintarea rusească îl prinde în Ispas, unde venise pentru câteva zile în concediu medical. El reuşeşte să fugă din nou în pădure, iar familia îi rămâne pe loc. Prima unitate rusă care intră în Ispas împuşcă părinţii, doi fraţi şi o soră, le introduce cadavrele în casă şi dă foc întregii gospodării. Târziu în noapte s'a strecurat în sat, a adunat cu câţiva prieteni resturile oseminţelor fumegânde şi le-a îngropat în grădină.

Din ziua aceea n'a mai trăit decât pentru răsbunare. N-a vrut în ruptul capului să-şi părăsească munţii lui dragi. Celor care îl sfătuiau să meargă să lupte în ţară le răspundea mereu: „Vreau să mor aici, în Bucovina, alături de părinţii mei, dar nu înainte de a-i răsbuna."

Da de veste în toate părţile că va rămâne să lupte contra asupritorilor şi că nimeni nu trebuie să accepte stăpânirea bolşevică sau să primească funcţiuni politice. Au mai rămas dezlui cu el, cu care cobora deseori în vale şi ataca posturile N. K. V. D.-ului. Comandanţii militari sovietici din regiune, şefi de poliţie, cozi de topor dintre băştinaşi etc. sunt capturaţi în general vii, târâţi în munţi, judecaţi şi condamnaţi după legea implacabilă a codrului, spânzurându-i de crăcile copacilor. În Noembrie 1944 a pus mâna pe cel care cauzase tragedia familiei lui, un fost primar sub prima ocupaţie bolşevică, ajuns acum un fel de prefect al Storojineqului. Trufin era un suflet rept şi detesta cruzimea inutilă. Dar pe acesta l-a tratat ca pe o năpârcă, fără îndurare, cu ferocitate de tigru rănit. A pus să-l spânzure cu capul în jos la marginea pădurii din Ispas şi i-a trecut o sârmă prin limbă, de care i-a atârnat o secere, un ciocan şi o scândură cu inscripţia: „Proletari din toate ţările, unipăţi!" În afară de ciocnirile deze cu detaşamentele ruseşti, execuţiile sumare de „suflete nevinovate" au contribuit să răspândească groaza printre autorităţile sovietice şi să se întreţina nădejdile populaţiei din Bucovina ancestă. Legăturile cu echipele din munţii Maramureşului deveniseră în ultimul an foarte anevoioase. Poterile bolşevice înteţiseră urmăririle. Incolţiţi din toate părţile, Nicolaie Trufin-Şerban şi cu puţinii camarazi ce-i mai rămăsese, perseverau totuşi pe poziţie. În zilele grele de iarnă îşi căutau de obicei, fiecare izolat, adăpost pela ţărani. Aşa i-au dat de urmă iscoadele în noaptea de 14 Ianuarie. S-a luptat ca un leu şi n'a căzut viu în mâna câinilor. În zori i-au expus cadavrul ciuruit de gloanţe în piaţa din Ispas, ca să-l „judece" poporul. Dar poporul dăduse demult verdictul şi nu mai avea pentru Nicolaie Trufin-Şerban decât lacrimi interzise de primejdia osândirii cu moartea.

Prizonierii Români în Rusia. — Un maior german, care a reuşit de curând să scape din captivitatea sovietică, a declarat că în lagărul unde a „petrecut" aproape 7 ani din viaţă (Rusia asiatică) se află încă numeroşi ofiţeri români. Aceşti ofiţeri au făcut parte din diviziile noastre care au luptat la Stalingrad, în Calmucia sau la Cotul Donului.

Supuşi celui mai neomenos regim, eroicii supravieţuitori ai epopeei noastre din Răsărit, au fost pentru ceilalţi camarazi de captivitate un permanent exemplu de dragoste şi de solidaritate camaradească.

După ce au refuzat să răspundă la chemările emisarilor regimului uzurpator din ţară, ei nu s'au lăsat intimidaţi nici de ameninţări. Oridecăteori unul dintre ei — sau un german — a fost lovit de o măsură disciplinara nejustificată sau a fost supus la torturi, ofiţerii români au declarat greva foamei sau au refuzat să iasă la lucru.

Trecuţi de mult în categoria „incorigibililor", cărora prizonieratul li-a fost transformat în muncă silnică pe viaţă, aceşti bravi, de a căror soartă nimeni până astăzi nu s'a interesat, aşteaptă cu stoicism moartea în pustiurile dezolante a le Uzbekistanului sau în Taiga siberiană . . .

Lagarele morţii. Din cauza gerului cumplit care s'a abătut asupra ţării în ultimul timp, (termometrul coborând la - 32 grade C.) şi din cauza insuficienţei alimentare şi de combustibil, moartea face ravagii pe şantierele de muncă forţată depe valea Cara-Su, unde se sapă actualmente canalul Dunărea-Marea Neagră. Zilnic se semnalează zeci de morţi şi de îngheţaţi.

Cu toată propaganda întreprinsă de către guvernul comunist dela Bucureşti că aceste lagăre sunt de „muncă voluntară", cei ce se găsesc internaţi aici nu pot întreţine corespondenţă cu familiile, nici nu pot primi pachete cu alimente sau îmbrăcăminte. În schimb, după o muncă extenuantă de 12—14 ore, după ce li se serveşte o supă mai mult apă, sunt obligaţi să asiste la cursurile serale de educare marxisto-leninistă.

Condamnaţi. Generalul de diviziie Mihail Iliescu, fost inspector de jandarmerie în timpul ocupaţiei Transnistriei şi generalul Nicolae Vlădescu, au fost condamnaţi la muncă silnică pe viaţă pentru „crime comise împotriva partizanilor ruşi în timpul ocupaţiei Odesei".

Înafară de cei de mai sus, au mai fost condamnaţi de către tribunalul militar din Bucureşti alte 14 persoane, printre care un general şi doi ofiţeri superiori, pentru crimă de „înaltă trădare", la pedepse variind între 2 şi 25 de ani închisoare. Printre cei condamnaţi se găseşte şi doctorul Emanoil Brancovici, fost preşedinte al camerei de comerţ din Bucureşti şi inginerul Zamfiropol.

Ciocniri între miliţieni şi grupe de rezistenţi au avut loc, în cursul lunei Ianuarie, în regiunea Rucăr-Dragoslave din Muscel, unde numeroase au fost cazurile când jandarmii regimului au trecut de partea „rebelilor".

Trupele lui Teoharie (Nuhăm-Solomon) Georgescu au înregistrat pierderi serioase. În apropiere de Câmpulung a fost ucis chiar comandantul-adjunct al unităţilor de securitate din Ministrul de Interne, Colonelul Anghel.

Printre condamnaţi în procesul judecat de Tribunalul Regiunei 2-a militară, la 30 Ianuarie la Bucureşti, se află şi cunoscutul avocat Radu Ghica (15 ani închisoare), precum şi maiorul de cavalerie Trandafirescu (10 ani închisoare).

✝

Nicolaie Trufin-Şerban, ţăran din Comuna Ispas, Jud. Storojineţ, împuşcat de M. V. D.

Medic Colonel Dr. Cărăuşu, din Craiova, împuşcat de M. V. D.

Alexandru Hodoş, fost subsecretar de stat, mort în Închisoarea Aiud.

Maior-magistrat Mircea Nicolaescu, Cornelia Timofte, avocată, împuşcaţi de grănicierii sârbi pe frontiera italiană.

Gheorghe Caramiciu, student

Ion Juga, student, împuşcaţi de grănicierii sârbi pe frontiera italiană.

Dumitru Abagiu
Constantin Diacu
Gheorghe Caraivan
Ilie Negru
Ion Vasiliu
Ion Buderea
Gheorghe Anachidin

toţi 7 împuşcaţi de grănicierii sârbi pe frontiera italiană, în noaptea de 6/7 Dec. 1949

Mişcarea de rezistenţă. În pădurile din jurul Caransebeşului şi Lugojului creşte mereu numărul partizanilor — lupilor, cum vrea să le spună regimul comunist —. La data de 11 Nov. 1949, întreaga miliţie disponibilă din Timişoara a încercat o acţiune de curăţire în jurul Caransebeşului, care nu a dat însă nici-un rezultat.

La data de 10 Nov. 1949, toţi deţinuţii politici din închisorile Caransebeş şi Lugoj au fost transferaţi la Timişoara, sub o pază deosebit de întărită, deoarece autorităţile se temeau de o acţiune de eliberare a acestora de către partizani în timp ce Timişoara pare mai sigură.

Tancuri petrolifere ruseşti aruncate în aer. În luna Iunie 1949, în portul Constanţa au fost aruncate în aer, prin minare cu dinamită, 7 tancuri petrolifere ruseşti, încărcate cu benzină. Benzina aprinsă răspândindu-se pe mare a incendiat încă un alt vas rusesc, un cargobot de mare tonaj.

Ca şef al organizaţiei care a executat acest lucru a fost arestat un muncitor dela rafinăria fostă Astra-Română, care a fost omorât în tortură, fără ca agenţii securităţii şi ai MVD. să fi reuşit să afle numele camarazilor cu care a lucrat.

Functionarii de partid nu se mai simt în siguranţă. *În luna Iulie 1949, în Com. Logriţea jud. Gorj, „necunoscuţi" au ridicat noaptea pe secretarul organizaţiei de partid din sat, care a dispărut fără urmă. Securitatea din Tg. Jiu a făcut numeroase arestări în satele din jur, fără încă să poată descoperi ceva.*

Şosea strategică. La cererea Ruşilor s'a început construirea şoselei strategice Braşov — Tg. Secuiesc — Breţcu Oituz — Oneşti — Bacău, în lungime de 176 klm.

Această şosea este destinată să asigure circulaţia trupelor ruseşti care dela Chişinău folosesc şoseaua Chişinău — Lăpuşna — Huşi — Vaslui — Dragomireşti — Fundul Moldovei — Bacău.

Lucrările se execută într'un ritm grăbit, porţiunea Braşov — Tg. Secuiesc în lungime de 41 Klm. fiind dată în circulaţie în cursul lunii Ianuarie.

Sovietizare. *În judeţul Roman ARLUS-ul a deschis în sece sate expoziţii pentru a popularisa kolhozurile sovietice.*

Falsificarea istoriei: *Ultima descoperire a istoricilor dela Bucureşti este că Rusia a sprijinit Unirea Principatelor din 1859.*

Clerul ortodox împotriva „păcii." — Într'un articol publicat în organul Cominformului, Nr. 2 din 1950, Iosif Chişinevschi, secretar al Partidului Comunist şi şef al poliţiei secrete care lucrează direct sub ordinele Ruşilor, a recunoscut că mimai o parte a clerului ortodox a aderat la aşa zisa luptă pentru pace, adică la propaganda în favoarea U. R. S. S.

Situaţia din industria de ciment. — Preşedintele Uniunii Sindicatelor de Salariaţi din Industria Construcţii, Gheorghe Roman, într'un apel adresat muncitorilor din fabricile de ciment cere ca „o grijă deosebită să se acorde calităţii care în multe locuri lasă încă de dorit". Deasemenea tot el cere ca să se combată cu severitate neglijenţa şi nepăsarea.

Acelaş preşedinte ne desvăluie starea industriei cimentului: Maşinile celor 7 fabrici de ciment au nevoie de peste 2000 tone piese de schimb pentru reparaţiile strict necesare. În cursul anului care a trecut piesele de schimb comandate n'au fost livrate la timp, astfel încât numai la Turda, morile de ciment au fost oprite în cursul anului trecut timp de 750 ore adică 2 luni din 12 socotind ziua de lucru de 12 ore.

25 de zile dela Bacău până la Giurgiu. *Reproducem câteva din constatările făcute de ministrul adjunct al C. F. R., Alexe Augustin, referitoare la modul cum a funcţionat planificarea operativă: s'au făcut dirijări de vagoane necorespunzătoare trimiţându-se de ex. vagoane descoperite pentru transportul de fărâţe şi paste făinoase. În circulaţia vagoanelor s'a produs întârzieri, stabilindu-se recordul cu între Moineşti-Jud. Bacău-şi Giurgiu, un vagon să facă nu mai puţin de 25 zile. În sfârşit, cu toată atenţia acordata evidenţei au fost numeroase cazuri când vagoanele s'au rătăcit pur şi simplu s'au au staţionat zile de-a rândul în gări şi triaje.*

Rigorile iernii în R. P. R. Iarna a fost deosebit de grea în România şi suferinţele au fost şi mai grele datorită lipsei lemnelor de foc, a căror aprovizionare a fost planificată. Salariaţii au început să primească abia în luna Ianuarie a doua tranşă de lemne. Pentru a ajunge însă să-şi primească lemnele, bieţii oameni trebuie mai întâi să primească nişte formulare, pe care nu le pot obţine decât dela societatea de stat „Combustibilul", pe care le completează, le vizează la întreprinderea unde lucrează, le depun apoi din nou la biroul aceleaşi societăţi şi apoi sunt repartizaţi la un depozit de lemne, unde aşteaptă să-şi ridice cota respectivă.

Care este situaţia în depozite se poate deduce din faptul că s'a început o masivă rechiziţionare a căruţelor ţărăneşti pentru transportul lemnelor de foc din păduri la gări. În jud. Argeş cifra de 718 căruţe rechiziţionate zilnic a fost considerată prea mică şi comitetul judeţean de partid a decis să asigure „mobilizarea" tuturor căruţelor existente în satele din regiunea păduroasă.

Spirit de iniţiativa socialistă. Cităm după ziarul „Scânteia", un exemplu de grije a funcţionarilor socialişti pentru consumatorii tot socialişti: „La magazinul ‚Textila', din strada Bărăţiei, funcţionarii şi-au organizat munca pe echipe de 2—3 oameni, care fac în aceiaş timp toate operaţiile (servesc, taie bonurile din cartelă şi încasează plata), scutindu-i astfel pe consumatori, de a sta pe rând la trei cozi, cum se întâmpla mai înainte."

Aşa mai zicem şi noi! Fiindcă dacă în statul socialist a sta la coadă pentru fiecare articol pe care vrei să-l cumperi e dela sine înţeles, a sta la trei cozi neplanificate pentru unul şi acelaş lucru s'a recunoscut că e exagerat. După cât înţelegem regimul pune mare preţ pe această iniţiativă stahanovistă şi speră ca exemplul să fie urmat.

Pregatirea ideologică a membrilor de partid. *Într'o scrisoare adresată ziarului Scânteia, tovarăşul Vergancsik Stefan, secretar al Com. judeţean de partid din Cluc, făcându-şi o „autocritică", mărturisişte: „. . . . nu am dat încă suficientă importanţă faptului dacă broşurile şi cărţile difuzate de org. de partid sunt citite de membrii de partid şi de ceilalţi oameni ai muncii. Din această cauză unii membrii de partid nu au citit cărţile şi broşurile apărute şi difuzate. Chiar tovarăşi cu munci de răspundere, cum este tov. secr. adj. şi alţii, nu au citit broşurile ideologice editate de partid."*

Nu am avut posibilitatea să controlăm, dar probabil că tovarăşii de mai sus au subscris totuşi cu entuziasm şi din sete de lumină ideologică, pentru construirea Casei Scânteii.

Comerţul de stat sabotează aprovizionarea centrelor de consum. În urma unei anchete făcută la soc. de stat „Comcar" — care îndeplineşte în exclusivitate aprovizionarea oraşelor — s'a constatat o mortalitate ridicată a vitelor deoarece în timpul transporturilor nu s'au respectat măsurile necesare pentru întreţinerea lor. Deasemenea s'a stabilit că importante cantităţi de carne s'au alterat din lipsa măsurilor de conservare.

S'au făcut o serie de arestări, toţi membri de partid, despre care s'a descoperit că erau „elemente duşmănoase clasei muncitoare, corupte şi afaceriste". Comunicatul oficial spune cu multă simplitate că Statul a suferit mari pagube, iar centrele de consum n'au fost aprovizionate.

O nouă misiune pentru agitatorii partidului. *Agitatorii partidului au primit instrucţiuni să-şi sporească eforturile pentru a convinge pe muncitori că situaţia s'a îmbunătăţit faţă de anul trecut.*

Muncitorii, cu toate că citesc zilnic, organizaţi pe căprării, ziarul „Scânteia", nu şi-au ridicat suficient nivelul ideologic spre a vedea singuri acest lucru.

Cum vor reuşi Românii sa fie ei înşişi: Fiecare delegaţie de scriitori sau artişti sovietici în vizită în România, au repetat părinteşte aceleş sfat: „fiţi voi înşivă" pe care doctrinarii partidului îl explică, tot repetat, în articolele din Scânteia: „arta şi cultura sovietică sunt farul călăuzitor în lupta pentru făurirea unei culturi naţionale." Sensul sfatului dat de Ruşi e astfel deci clarificat: pentru a fi ei înşişi Românii trebuie să imite pe Ruşi.

Confuzie intelectuală. *Fraze de genul următor apar în mod curent: „Acest îndemn, adânc internaţionalist, asigură desvoltarea unei arte însufleţită de patriotism, naţională în formă şi socialistă în conţinut."*

Succesele planului de stat. Cu ocazia punerii în aplicare a planului de stat în fiecare fabrică agitatorii au folosit şi următoarea formulă: „. . . . nu s'a ajuns nici pe departe la folosirea capacităţii reale a utilajului industrial." Cât o fi fost de redusă producţia în 1948, dacă în 1949 a crescut cu 40% şi totuşi nu s'a apropiat nici pe depare de capacitatea utilajului industrial?

Constatările lui Gheorghiu-Dej: „Verificarea rândurilor partidului a dovedit o slabă vigilenţă revoluţionară şi s'a constatat că o serie de organizaţii ale partidului au pierdut vigilenţa cu desăvârşire; s'au scos la iveală o serie de abateri dela principiile fundamentale ale construcţiei partidului.

Primirea în massă a membrilor noi de partid a fost greşită deoarece au pătruns în partid numeroase elemente mic-burgheze.

Au existat manifestări care nu pot fi puse numai pe seama nivelului teoretic şi politic scăzut al membrilor de partid şi care erau în contradicţie cu linia şi directivele partidului, cu spiritul partinic şi disciplina de partid."

Cum a fost „reconsiderat" Greangă: *Cu ocazia împlinirii a 60 de ani dela moartea marelui povestitor Ion Creangă şi a comemorării lui, aflăm care este motivul pentru care opera lui va fi îngădulită şi în viitor: El a împrumutat elemente ale basmului pentru a înşela vigilenţa cenzurei regimului burghezo-moşieresc — de o cărui existenţă în timpul domniei regelui Carol I noi bieţii ignoraţi aflăm pentru întâia dată — şi o aduce critici necruţătoare conducătorilor societăţii contimporane lui.*

Experienţe cooperatiste. *Examinate „critic şi auto-critic „cooperativele devedesc că sunt pătrunse de spiritul socialist. De pildă la cooperativa Grămeşti, jud. Dorohoiu, articolele textile aduse în cooperativă nu au fost puse la un loc ferit de umezeală şi praf, din care cea-că parte din ele au putrezit.*

Conserve pentru muncitori. Magazinele de stat au pus în vânzare conserve pentru muncitori (3000 — 6000 lei salariu lunar în medie).

Câteva preţuri:

Fasole verde specială	1 kg.	lei 97
Bame sultanine	1 kg.	lei 101
Pătlăgele vinete înpăn.	½ kg.	lei 67
Ghiveci de post	½ kg.	lei 81
Roşii umplute	½ kg.	lei 67
Compot cireşe	1 kg.	lei 140
Compot vişine	1 kg.	lei 140
Compot caise	1 kg.	lei 145

Ce se face cu restul făinei? După România Liberă — cu data de 12 Ianuarie 1950 — în morile naţionalizate s'a măcinat numai între 1 Aprilie şi 31 Decembrie 1949, cantitatea de 2,500.000 tone „materie primă" — grâu şi porumb. Pe acelaş interval de timp, brutăriile nu au fabricat decât 200.000 tone pâine. Chiar dacă mai mult de jumătate din cele 2,500.000 tone au fost porumb, ce s'a întâmplat cu restul făinei?

Atragem deasemenea atenţiunea cititorilor noştri că cifra de 200.000 tone este departe în urmă faţă de cifra pe care planul de stat pretinde că a realizat-o în anul 1949 şi care este de cca 550.000 tone. (Intregindu-se cifra de 200.000 tone pe trei trimestre, la un an întreg, căpătăm 266.000 tone.)

Sat just planificat. *Un comitet provizoriu îşi planifică „în mod just munca" atunci când împarte satul pe sectoare şi numeşte la fiecare sector câte un responsabil, care procedează apoi la întocmirea tabelor.*

Pe baza tabelelor, organizaţia de partid a început apoi în Com. Chirlongeni, jud. Constanţa o muncă de agitaţie şi lămurire în vederea reparării uneltelor agricole. Starea de spirit a ţăranilor este astfel încât trebuiesc „convinşi" să-şi repare uneltele, care nu le mai asigură hrana.

Cultura în ritm progresist. În baza unui ordin al Ministerului Instucţiunii, cei care au depăşit vârsta de 18 ani pot trece integral, într'o singură sesiune, toate examenele pentru grupa de 7 clase elementare (fosta şcoală primară + fostul gimnaziu).

Amintim cititorilor că aceştia vor putea face în numai doi ani în loc de patru şcoala medie, şi iarăşi în numai 2 ani învăţământul superior, ieşind ingineri sau profesori universitari. (Dacă ar dori să devină judecători n'au nevoie decât de un an.)

Preţuri. La atelierele de cismărie ale Com. Prov. al Capitalei s'au fixat următoarele preţuri: o pereche de pingele şi tocuri, numai pentru salariaţi lei 236; pentru membrii familiei tălpile şi tocurile se fac numai din deşeuri şi-costă 280 lei.

Salarii şi preţuri. Un muncitor angajat la Gospodăriile Agricole de Stat primeşte un salariu de 250 lei pe zi, dacă este calificat, de 160 lei pe zi dacă este muncitor necalificat.

Câteva preţuri:

1 kgr. făină de grâu	100 lei
1 kgr. boabe de porumb	20 lei
1 kgr. porc viu	110 lei
1 kgr. slănină	280 lei
1 kgr. petrol	20 lei

Erori de planificare. *Ministrul agriculturii Vasile Vaida desvăluie într'un articol publicat în Scânteia Nr. 1636 din 19. I. 950 că în cursul anului trecut s'au făcut greşeli de planificare stabilindu-se suprafeţe de grâu, în regiuni neproducătoare; aceasta în judeţul Bihor, cât şi în alte judeţe. Tovarăşul ministru nu ne spune însă cu ce s'au hrănit bieţii ţărani care au fost obligaţi să semene grâu mănaţi dela spate cu pistoalele miliţienilor, când pe agoarele muncite cu atâta trudă au mănat vitele să pască.*

Guvernul din Bucureşti contestă autoritatea Curţii dela Haga. În urma desbaterilor dela O.N.U. privind căicarea clauzei din tratatul de pace garantează drepturile elementare ale omului, s'a decis să se ceară un aviz consultativ Curţii Internaţionale de Justiţie dela Haga asupra chestiunilor de procedură relative la interpretarea Tratatului de Pace. La adresa Curţii Internaţionale de Justiţie, călăii dela Bucureşti au refuzat să-şi arate opinia asupra procedurii prin care se pot interpreta clauzele tratatului de pace, rearmând poziţia susţinută şi de delegaţie sovietică în Adunarea Generală a O.N.U., ca orice discuţie asupra executării sau neexecutării clauzelor tratatului de pace, înseamnă imixţiune în treburile interne ale R. P. R.-ului, adică ale Partidului Comunist.

Salariul Social în R.P.R.

În pedinţa „parlamentului" RPR.-ului, ţinută la 28 Decembrie, Miron Constantinescu, ministrul cenuşie a partidului comunist român, a făcut o largă expunere asupra proiectului de lege pentru Planul de Stat pe anul 1950. Acest plan înseamnă o amânare de un an a trecerii la punerea în aplicare a planului cincinal anunţat de Gheorghiu-Dej la 23 August.

Cauza principală a amânării e încetinirea cu care „ajutorul sovietic" furnizează maşinile necesare expansiunii industriale proiectate. Dar e probabil că lipsa completă a mărfurilor de consum să fi determinat planificatorii dela Bucureşti să nu pună răbdarea poporului la prea mare încercare, numai de dragul industriei grele. Raportorul a explicat lămurit tovarăşilor deputaţi că RPR.-ul nu-şi poate permite orice fel de industrializare, ci trebuie să construiască o industrie grea şi producătoare de maşini" care „să asigure victoria economiei socialiste în toate sectoarele de activitate". A admis însă că nici producţia bunurilor de consum nu poate fi neglijată complet şi deoarece, atât în industria alimentară cât şi în cea textilă, se vor realiza cote de producţie mai mari decât anul trecut. În producţia alimentară e prevăzută, de pildă, o creştere apreciabilă a cantităţilor de cartofi şi de linte, în timp ce grâsimile, carnea, zahărul etc. vor rămâne mai departe bunuri rare. Tot aşa de impresionante sunt şi progresele ce vor fi făcute în aprovizionarea cu textile şi încălţăminte. La o populaţie de 15 milioane se vor distribui 108 milioane metri de pesturi (stofe, stamba, pânzeturi etc) — adică câte 7 metri de fiecare persoană — şi 7,800.000 perechi încălţăminte — adică câte o gheată de om. Şi cifrele acestea reprezintă totuşi o creştere de 21% şi 66% faţă de cele din 1949!

Dacă sistemul de distribuire ar funcţiona normal, raţiile reglementate ar putea satisface cel puţin în parte trebuinţele cele mai urgente ale populaţiei. Inaă tot Miron Constantinescu ne informează că „deşi cantităţile date în consumaţie au fost sporite, totuşi au fost lipsuri mai cu seamă de natură organizatorie". Cu alte cuvinte, cartelele de alimentaţie şi îmbrăcăminte nu folosesc la nimic şi cine vrea să mănânce sau să se îmbrace mai bine trebuie să plătească suprapreţuri în magazinele de stat. Pentru Miron Constantinescu şi membrii „adunării naţionale", treaba e simplă, statul socialist răsplăteşte-le generos osteneala; pentru funcţionari şi chiar pentru muncitorii industriali salariile n'ajung să trăiască strâns nici măcar o săptămână. Zădarnic s'a trudit Miron Constantinescu să demonstreze că noul sistem de salarizare din RPR. e bazat „pe principiul socialist al retribuţiei după cantitatea şi calitatea muncii" şi nu ca în statele capitaliste, unde indiferent de hărnicie, eşti plătit la fel cu oei ce trândăvesc. Salariile nominale ale muncitorilor români continuă să fie mizerabile, iar puterea lor de cumpărare e derizorie. Deaceea a produs un alt argument imatacabil, afirmând că nivelul de trai a muncitorilor a sporit cu toate acestea sinuţilor, datorită măririi neîntrerupte a unei forme de salariu invizibile — salariul social. Poporul muncitor rabdă de foame şi n'are cu ce se îmbrăca, însă îşi îmbunătăţeşte standardul de viaţă prin mărirea salariului social, „manifestată în posibilităţile crescânde de folosire a mijloacelor culturale în genere, ca şi prin grija deosebită ce s'a dat sănătăţii oamenilor muncii."

Ţinând seama de stările sanitare actuale catastrofale din România şi de faptul că medicamentele nu se procură decât în comerţul negru, aportul salarialului social pentru întreţinerea sănătăţii muncitorilor e desigur foarte modest. Accentul se pune, aşa dar, pe opera culturală, adică frequentarea obligatorie a conferinţelor comuniste, răspândirea cărţii ruse, propaganda ARLUS-ului, Casa Scânteii etc. Acest program de culturalizare nu e absolut gratuit. În presa comunistă din ţară se pot urmări zilnic iniţiative de a lucra ore suplimentare pentru susţinerea vreuneia din instituţiile de mai sus. În plus, din salariile obişnuite se reţin la sfârşitul lunii contribuţii importante pentru achiziţiona literaturii de partid. În condiţiile acestea, asigurarea lui Miron Constantinescu, că salariul social va creşte mereu, corespunde în realitate înmulţirii poverilor sub care geme muncitorimea din republica Anei Pauker.

Cultură Planificată

Cine priveşte îndeaproape manifestările vieţii publice din România, constată că ofensiva comunizării este necruţătoare, şi că istoria noastră trece fără îndoială prin cel mai greu moment din existăţa ei momentul în care orice legătură cu trecutul este interzisă, pentruca noile forme impuse de Kremlin sau de servitorii lui să se poată instaura nezdruncinate.

Astfel, presa se epuizează în relatări din domeniul muncii sfrobitoare, la care întreaga populaţie este supusă. Sau în elogiile discursurilor sgomotoase şi ameninţătoare ale lui Wischinsky la ONU. Sau în îndemnuri la asimilarea „culturii şi civilizaţiei sovietice" considerate ca o condiţie esenţială a „construirii socialismului în România". Sub titlul „Să cunoaştem şi să ne însuşim cultura şi experienţa sovietică", ziarul ROMANIA LIBERA publică zilnic o recenzie de cărţi ruseşti, traduse în româneşte şi apărute în editurile PMR-ului, Cartea Rusă sau Editura Tineretului. Sunt singurele cărţi de mare circulaţie în România . . .

Revistele şi conferinţele, într'un stil mai pretenţios decât acela al ziarelor, încearcă să fundamenteze ideologic sub forma unei necesităţi, sovietizarea vieţii culturale româneşti. Pentruca cititorii noştri să-şi facă o ideie de problematica lor, Restul trebuie mediat eliminat şi înlocuit, ca reminiscenţă a vechii lumi burgheo-capitaliste. Deaceea orice poezie trebuie să cuprindă cel puţin un vers închinat lui Stalin, numeri în URSS. sau revoluţiei din Octombrie, altfel nu este bună. Orice piesă de teatru trebuie să aibe primitivismul social şi ignoranţa culturală în care au fost mase vechile regimuri şi să elogieze bunăvoinţa care „permite şi

A ISTORIEI — de Prof. Constantinescu-Iaşi; PE URMELE LUI BOTEV SI DEMBITZKI IN REPUBLICA POPULARA ROMANA — de Tatiana Dimitrova.

Iată şi câteva din conferinţele organizate cu ocazia „săptămânii prieteniei româno-sovietice": CARTEA SOVIETICA BUN AL OMENILOR MUNCII DE PRETUTINDENI — de Traian Selmaru; REZOLVAREA STALINISTA A PROBLEMEI GERMANE, CHEIA, PACII IN EUROPA — de George Macovescu; NOUI REALIZARI IN CREATIA MUZICALA SOVIETICA — de Adia Gherţovici; STIINTA SI CULTURA, BUNURI ALE OAMENILOR SOVIETICI — de Dr. C. Dimitriu. Cei care nu au mai văzut para de câţiva ani încoace, să încerce să se regăsească în toată această vorbărie stalinisto-materialistă, şi dacă nu vor reuşi să nu se mire.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Literatura, poezia, muzica, arta plastică, totul este pus în slujba acestei acţiuni masive de desfiinţare a orăţeei urmă de valoare spirituală românească. Dogmatica vechilor teorii estetico-literare a fost total părăsită în favoarea principiilor realiste ale revoluţiei: este valoros tot ce se apropie până la identificare de creaţiile sovietice şi de ideologia lor. Restul trebuie mediat eliminat şi înlocuit, ca reminiscenţă a vechii lumi burgheo-capitaliste. Deaceea orice poezie trebuie să cuprindă cel puţin un vers închinat lui Stalin, numeri în URSS. sau revoluţiei din Octombrie, altfel nu este bună. Orice piesă de teatru trebuie să aibe primitivismul social şi ignoranţa culturală în care au fost mase vechile regimuri şi să elogieze bunăvoinţa care permite şi

continuarea în pag. 10

Descompuneri şi reînvieri

După cinci ani de tragice peregrinări şi înăbuşite aşteptări intrăm acum cu toţii în ceasul cel mai greu al exilului şi când se sparg orizonturi. E ceasul când se prăbuşesc iluzii şi când se sparg orizonturi. E ceasul desnădejdii şi poate a frângerii credinţei în izbândă. E ceasul în care simţim cum lespedea istoriei s'a lăsat grea peste mormântul neamului şi peste biata noastră existenţă individuală. E ceasul celei din urmă încercări, al celei din urmă drum. E ceasul când începe trecerea noastră prin mlaştina disperării. Abia după ce ne vom ridica din mocirla desnădejdii vom găsi pe malul de lumină şi frumuseţe pe care vom păşi, ţara isbăvită şi pe omul curăţit de lipul descompunerei.

Dar tocmai această din urmă trecere pune sufletul emigrantului rămas fără ţară la cele mai grele încercări. Căci dacă la început exilul e socotit ca o etapă trecătoare a unei aşteptări al cărei ţel este reintoarcerea, încetul cu încetul el devine o cuină, un adevărat purgatoriu. Pentru orice om exilul e o grea cruce de purtat pe umeri. El nu înseamnă numai o rupere de ţară, dar şi o declasare socială. Emigrantul e smuls întâi din solul natal şi aruncat fără voia lui, ba chiar împotriva vrerei sale, pe meleaguri străine. Rarcori poate prinde rădăcini şi mai rarcori se lasă altoit. Viaţa între străini îl singularizează. Faptul că trăeşte la marginea societăţii, că e socotit metec, intrus, consumator nedorit, fur al muncii unui autohton deposedat de dreptul său, îl face să simţă adânc desrădăcinarea. Procesul declasării roade cu o boală existenţa exilatului. El se simte om fără ţară vădav de familie, anexă abia tolerată a unei societăţi care nu-i acceptă. Se socoate inutil şi fără nici un rost pe lume. Dela ţăranul care munceşte ca rândaş în gospodăria unui ţăran autohton înstărit şi până la fostul ministru, profesor de Universitate sau fabricant, toţi se simt deodată oameni scoşi din circulaţie, aruncaţi de valuri ca nişte naufragiaţi pe stânca singurateică, cadavre vii care-şi târăsc existenţa inutilă în mijlocul unei societăţi care nu-i înţelege şi nu-i vrea. Acesta e tragicul proces al declasării.

Care e reacţiunea exilatului în această nouă lume în care intră şi în care împotriva voinţei sale e silit să trăiasca? Emigrantul poate avea trei feluri de prefaceri. Unii se despind de comunitatea naţională şi cele mai descori, prin căsătorii şi reintegrări în noul mediu, se adaptează la societatea în care e primit întâi cu rezerve, apoi cu oarecare bunăvoinţă. El îşi renegă chiar naţionalitatea, uzinumţăreşte naţia căreia i-se adaogă ca o floare străină şi devine treptat un străin, care se desprinde de Diaspora naţiunei sale, fără însă a se putea realiza decât în cadrul strâmt al unei căsnicii în naţiunea în mijlocul căreia intră. Fiinţa lui sufletească se pierde. El rămâne străin, fără ca totuşi să păstreze specificul neamului său. El nu aparţine nici neamului pe care-l părăseşte,nici celui în care intră. Am cunoscut un astfel de om. Mă durut să-l văd renegându-şi neamul, evitând contactul cu Românii, temându-se să nu fie descoperit şi compromis. Acesta este soiul cel mai nenorocit de emigranţi şi care interesează doar ca o simplă curiozitate patologică.

Această categorie de emigranţi, care se poate numi şi a fugarilor morali, poate cuprinde şi pe cei care evacuându-şi bogăţiile, aruncă vălul uitării peste ţară şi neamul din truda cărora ei şi-au agonisit aceste bogăţii. Aceşti emigranţi n'au avut niciodată a ţară. Ei n'au aparţinut niciodată neamului. Ei au aparţinut banului. Şi când au plecat au luat banul cu ei şi astfel au întors spatele neamului şi ţării. Aşezaţi pe bani ei dispreţuesc suferinţa ţării şi suferinţa camarazilor de exil. Dar vai de ei când banii se pierd în vre-o catastrofă financiară sau într'o excrocherie. Atunci ei rămân deodată singuri şi goi la suflet, căci banul înşelător le ţinuse loc de patrie şi neam. Dar acum când catastrofa i-a făcut una cu mizeria, ei nu se pot adapta la sărăcia, pe care n'o poate suporta decât sufletul încărcat de bogăţia unui mare ideal: reintoarcerea acasă.

Există apoi o altă specie de emigranţi. Sunt oamenii pentru care ruperea de ţară şi declasarea au consecinţe funeste. La ei nenorocirea e provocată de o descompunere sufletească lentă, care uneori poate lua bruse proporţiile unei prăbuşiri. Oamenii aceştia devin deodată alţii. Ei trec printr'o transformare atât de radicală încât li se schimbă cu totul fizionomia sufletească. Ei sufăr de un fel de elefantidis morală. Ei nu se mai pot menţine pe linia de plutire a vieţii şi nici linia de ecoluţie a neamului. Sufletul li se frânge. Spiritul li se întunecă. Voinţa li se paralizează. Neputându-se impune lumii inconjurătoare, neputând'o înfrunta şi neputându-se adapta la cerinţele ei ca meteecul care îşi renegă neamul şi se reneagă şi pe sine, ei nu pot fi decât biriuţi. Depărtaţi de patrie şi de neam, nemaicrezând în idealul căruia i s'au închinat când au fugit de urgia cotropitorului, la ei procesul de descompunere şi putrezire sufletească ia formele unei adevărate nimiciri morale. Unii se mai salvează în aventura afacerilor, în goana după bani, în narcoticul jocului şi al hazardului. Alţii roşi ca de rugină, desfiguraţi de o adevărată lepră morală, trec dela nefiinţa morală la nefiinţa fizică şi mor înainte de vreme. Biete epave căzute la margine de cale, fugari ai idealului pe drumul napraznic spre reînviere.

Aceşti absenteişti ai luptei şi ai apartenenţei la neam se prăbuşesc. Ei se afundă în mlaştina disperării, din care nu se mai pot desprinde. Individul se duce la fund. Declasarea lui duce la pierderea lui nu numai pentru neamul pe care l-a părăsit, dar şi pentru societatea nouă care-l tolerează. El nu poate fi salvat decât de cei care nu şi-au pierdut existenţa sufletească şi naţională, de cei pe care mlaştina nu-i poate înghiţi, de cei ce pot ridica pe umeriilor încercaţi în lupte epava din care vor să facă un om nou. Prea puţini din soiul acesta al prăbuşiţilor şi încecaţilor în măzga mlaştinei mai pot renaşte. In procesul de descompunere al Diasporei ei constitue fermentul şi otrava, împotriva cărora trebuie luate măsuri profilactice. Ei trebuie izolaţi şi apoi încetul cu încetul readuşi la ideia neamuhui. Procesul de descompunere e o boală. Ca orice boală el poate fi izolat şi vindecat. Cei tari, cei imuni bacilului descompunerii, trebuie să salveze pe cei pe care mlaştina îi trage în adâncurile ei.

continuarea în pag. 13

Cultură planificată

urmare din pag. 9

continuu ne vine dela Moscova, începând dela 23. August 1944. Deuzemenea să pună în evidenţă ţăria de caracter a acelor eroi ai muncii, care pentru împlinirea poruncilor partidului, trec peste tot ce fizic şi moral este omenesc în ei. Altfel intriga este hibridă şi personagiile sunt artificiale.

Pictura trebuie să vizeze peisagiul sovietic sau sovietisat, prezentându-l ca pe un paradis al muncii. Iar sculptura trebuie să se inspire sau din legende chinuite ale robilor obligaţi să lucreze şi de zi şi mai mult, tot mai mult, sau din glorificarea morţilor sovietici din războiu.

Muzica este adusă şi ea la ordinea numitor comun: lupta de clasă trebuie să stea la baza creaţiei muzicale. Este normal să ne întrebăm cum! Şi fiindcă răspunsul este foarte greu de găsit, să ne mulţumim — deşi orice explicaţie — cu ideea citate din statutul de constituire al „Uniunii Compositorilor din RPR.", care îşi revendică cu exclusivitate producţia muzicei revoluţionare.

Dirganizaţie ce se întrecinţă pe principiul participării active a membrilor ei la lupta pentru construirea socialismului în ţara noastră" . . . „în creaţia muzicală din ţara noastră mai sunt încă tolerate elemente ale influenţei muzicii burgheze decadente" . . . „Unii compositori se situează în lucrările lor pe poziţii formaliste, eruditice, lipsite de melodie şi de caracter naţional, servind interesele dujmanilor progresului, libertăţii şi independenţei noastre naţionale" . . . „Oamenii muncii îşi fac angajamentul să-şi însuşească mărcaţa experienţa a muzicei sovietice, bazate pe metoda realismului socialist" . . .

In rezumat mare lucru tot n'am înţeles noi din ce vrea să înseamnă „muzica progresistă". Un lucru este însă clar: membrii Uniunii Compositorilor aderă politic fără reserve la distrugerea Neamului românesc. Şi prin salturi similare „angajându-se pe drumul artei progresiste" au trădat Neamul, rând pe rând, academicienii, scriitorii, actorii, pictorii. Căci aşa cum politic, din calcule greşite, deschiderea porţilor armatelor bolşevice la 23. August înseamnă trădare, punerea culturii în slujba Sovietelor înseamnă acceptarea desfiinţării noastre spirituale.

Bineînţeles, ca este numai opera oportuniştilor. Adevăraţii cunoscători ai culturii române — personalităţi reprezentative sau mai modeste — au luat calea munţilor sau a exilului. Şi acolo cărturarii noştri luptă înfrăţiţi cu toţi ceilalţi români liberi — muncitori, ţărani, studenţi, preoţi şi militari — pentru menţinerea spiritului românesc, împotriva bolşevizării.

Este o lupta a rezistenţei: rezistenţa în spirit. Deocea, când fiinţa intimă a Neamului este ameninţată de pericolul sovietizării, credinţa că rezistenţa trebuie să se epuizeze în combinaţiuni diplomatice este o greşeală. România trebuie să reziste şi spiritual. Iar rezistenţa spirituală se alimentează şi din gând şi din faţă.

Caracterul moral al luptei de eliberare

Din străfunduri de veac răsună strigătul de mare durere: „Bate-i Doamne pe ciocoi!" într'un cântec popular românesc.

Astăzi când Vâşinschi, pe tronul sângeros al regimului criminal din ţara noastră şi exponentul autorizat al politicei externe sovietice, încearcă să arunce „în lada de gunoi" cum a binevoit să-şi definească incidental acţiunea, complexul de valori creat de o strădanie multimilenară în sfera de cultură europeană, imprecaţia patetică a cântecului nostru popular are o semnificaţie de tragică şi arzătoare actualitate.

Fiindcă, cu clarviziune profetică, defineşte succint dilema epocală a lumii în care trăim, descoperind totdeodată şi izvorul răului ce sapă la temelia a ceiace a mai rămas, după două războaie nimicitoare, din mândra clădire a unei civilizaţii.

Intr'adevăr, nu atât nepotrivirile programatice despart omenirea în momentul de mare răscruce actual, împiedecând-o să-şi redobândească echilibrul stabil, cât o prăpastie morală de netrecut. Această prăpastie se desvăluie pe plan social-politic în tulburătoarea antiteză, libertate sau tiranie, a cărei substrat de adânc îl formează respectarea sau negarea valorilor spirituale. Numai conţinutul său moral conferă problemei politice înţelesul tragic pe care-l are şi explică violenţa aprigă a dezbaterii într'o lume nivelată de mizerie şi îngrozită de spectrul morţii. El stă la baza antagonismului, din ce în ce mai accentuat, între sistemul de organizare al capitalismului economic, atenuat de un simţ tot mai pronunţat de răspundere socială, aşa cum e înfăţişat de Statele Unite ale Americii, şi forma crâncenă de capitalism politic reprezentat de Soviete, prin omnipotenţa unui despot neîndurat, cu un aparat de stat excesiv şi o biurocraţie demoralizată la ordin, dispunând de ceea mai teribilă poliţie secretă ca să terorizeze în uriaşe lagăre de concentrare o populaţie redusă la sclavie şi să ameninţe cu armată prea numeroasă lumea întreagă. Dacă imperialismul stalinist agresiv n'ar fi ultima şi cea mai primejdioasă încercare de a silui viaţa şi de a înăbuşi conştiinţele, antagonismul dintre Washington şi Moscova n'ar fi putut stârni răsunetul pe care-l are în lume şi nici n'ar fi atins gradul de încordare actual. Dar premeditarea satanică în activarea forţelor haosului negativist şi înverşunarea apocaliptică a bolşevicilor împotriva valorilor omeneşti, arată că imperialismul sovietic este continuarea, într'o formă de cruzime ratinată şi de tehnică destructivă perfecţionată a năvălirilor pustitoare, izbucnite pe neaşteptate din întunecimea timdrei siberiene ca să se năpustească cu elan nebunesc, de atâtea ori, asupra celor două focare, de cultură ale lumii, din Europa şi din Extremul Orient.

Inlocuind brutalitatea primitivă prin perversiunea sadică, Kremlinul nu se mărginoşte la jaful în masă şi crimele în serie, ci le înăsprşte încă, preţuindu-le la infinit, prin decrete stăpânitoare şi procese evazive. Astfel se ridică, ca să răsbune propria sa nevrednicie, prin mincinoşi, corupţie, teroare, foc şi sânge, declararea împotriva virtuţilor creatoare, negaţia împotriva istoriei.

Aceasta este cruda realitate care ne stăpâneşte. Ea nu poate fi ascunsă de nici o încercare de diversiune, datorită fie motivului, fie mai ales, relei credinţe. Aşa că toate obiecţiile de ordin politic formal trebue să cadă, fiindcă slăbesc rezistenţa în faţa primejdiei comune. De fapt, nu şi început să fie uitate în măsura în care se impune adevărul, recunoscându-se că, deia începuturile erei creştine, lupta pentru salvarea destinului spiritual al umanităţii nu s'a mai aflat într'un aşa grav impas. Dezlănţuirea factorilor de negaţie, conlizaţi ca să dărâme ordinea morală a lumii spre a impune prin teroare domnia proiectilor mincinoşi ai unui univers materialist şi ateu, a conturăns şi pe îndărătnici să-şi dea seama că nici o vreme nu fiust în stare să compromită şi nici o apostazie n'a putut distruge creştinismul. Tot aşa nu vor pune viaţa în joc şi n'o vor goli de fiinţă pe ci spirituale, aliaţii trădători sau recunoşcuţi violente. Căci libertatea creatoare şi conştiinţa morală n'a fost înăbuşită nici când era încă în faşă, de pazderia de arcaşi ai lui Xerxe şi n'a murit cu paharul de otravă, pe care a fost condamnat să-l soarbă Socrate. Lupta dintre întuneric şi lumină, condiţionată de imperfecţiunea firii omeneşti, nu este legată de un anumit loc şi popor, ci se desfăşoară de când lumea, iar energiile spirituale ies neînceţat învingătoare şi întrâng chiar şi coalizările celor mai ocimpăcate vrăjmăşii. In momentele de dislocare socială, ca cel prin care trecem, se simte mai mult nevoia reventrii la izvoarele autentice de credinţă şi de jertfă, pentrucă forţele destructive, ce au fost în stăpânire anumite regimi de minimă rezistenţă, să nu se poată lăţi cu forţa sau cu ajutorul legătorilor subversive pe care le întrţin cu pletora de stigmatizaţi morali din toate ţările.

Acestui soiu de mărăcinş social, limba românească i-a dat numele generic de ciocoi. Oameni de prisos şi fără lege, sub stăpânirea exclusivă a unor pofte neînţinute de câţiţ personal şi a unor ambiţii sălbatece de parvenire, ciocoii sunt rău ascuns ce infectează cu puroi un organism etnic mai slab, provocându-i chiar şi moartea. Din fericire neamul nostru nu face parte din categoria acestor organisme putrede. Dupăn conţinut de gravitatea primejdiilor ce-l pândesc din umbră, el le-a urmărit neîncetat cu atenţie încordată, gata să recurgă la mijloace de apărare. Mai ales această conştiinţă etnică în permanentă stare de alarmă, i-a ajutat să treacă prin stâi de numeroase şi de grozave furtuni istorice. Cu aceiaşi bărbăţie cu care a luptat la botare, a înfruntat şi duşmanul dinăuntru, apărând valorile morale de batjocura asaltului ciocoesc. Dela început, scriitori romînesc e străbătut de accente de adâncă revoltă şi de dispreţ pentru acest rău, dând mărturie impresionantă de solidaritate morală neînfrântă a neamului întreg. Inţărcăt dela Domn până la opincă, să ferească de linţinare un tezaur sufletesc ce-i stă la inimă. Atât literatura noastră cultă, cât şi cea populară se ridică neîncetat împotriva corupţiei ciocoeşti. Cu aceiaşi stăpânire de suflet, ca şi cântecul bătrânesc, desfăşoşe şi cronicarul. Neculce deceder pătura conducătoare la înscăunarea regimului fanariot, epoca de aur a ciocoismului dinamie de 1948, anul blestemat al marchei său triumf recent.

„Oh, oh, oh," se înverşuncază cronicarul ca stăta foc, de par'că i-am avea în faţă şi am vedea cum îi flutură de indignare barba cărunţă şi i se clatină de necaz venerabila gâtuşă boerească. „Săracă ţară a Moldovei, ce norocire de stăpâni ca aceştia ai avut! Ce soarţi de viaţă şi-au câştigat? Cum a mai rămas om trăitor în tine, de mare mirare este, cu atâtea sparcăciuni de obiceiuri, ce se trag până azi în tine, Moldova!"

De aproape un veac, ne-a descris pe larg şi în Muntenia Nicolae Filimon, tipul mârşav de ciocoi în faimosul Dinu Păturică. Lipsit de cea mai elementară pudoare, acest erou al turpitudinii îndrăzneşte să dea „lecţii de comunism practic", când aşa-i dictează interesele murdare.

Ciocoiul nu se mărgineşte însă la slujba necredincioasă, hoaţă şi criminală, de care se ocupă primul roman românesc de valoare, ci, din nenorocire, acesta apare schimbat, într'un lung şi rusinos cortegiu de tipuri răutăcioase, ca: profesori fără catedră, militari ce se feresc să dea piept cu inamicul, avocaţi fără clientelă, agenţi provocatori, aventurieri, oameni fără profesie onorabilă sau simpli neisprăviţi fără căpătâiu, ne că-i chemă Ion, Dumitru, Gheorghe, Vasile sau într'alt fel. Toţi indivizii de acestă speţă sicâtoasă ocupă ciocoiască parazitară care n'a obosit să selectoze viaţa noastră publică şi să compromită cele mai bune iniţiative, fiindcă s'e strecurat ca şarpele în toate ingârele politice. Principali şi exploatori ai corupţiei, mincinoşi, intriganţi şi cruzi, stăpânesc faţă de cei puternici şi brutali faţă de cei slabi, sunt gata oricând să-şi vândă semenii, pâra şi neamul otrcsi. Mercenari prin excelenţă ai forţelor brutale şi aventurilor li se oferă ca nechemaţi mesageri de corupţie şi teroră.

Pe aceşti oficianţi versaţi ai imoralităţii şi crimei, ce poartă numele scump al patriei numai în gura lor păcătoasă, ce s'o poată mai uşor înjunghia pela spate, i-a vestejit în cuvinte de foc geniul lui Eminescu, i-a biciuit satira nejudecătoare a lui Caragiale şi a vrut să-i freamne „cu fierul roşu" în frunte Petre Carp, omul de sat de o rar înţelenţă autoritate morală.

Impotriva acestui putregai social s'a ridicat năvalnic ca o furtună cu trăsnete, o generaţie dovă la sacrificiu răscumpărător, într'o epocă plină de grave ameninţări, când primejdia mondială de azi lua fiinţă în statul sovietic, iar viaţa noastră publică, cu reşturile morale slăbite în urma unui răsboiu bogat în jertfe, alunecă pe povârnişul fatal al mincinoşi, dela lăutarile de urme şi demisiile în alb, în strâmoarea sufocantă a unor autocraţi corupţi şi sângeroase, din care instituţiile fundamentale de stat au ieşit ştirbite şi de prea lunori spirituale.

Paginile de lacrimi şi de sânge ce se scriu acum la noi sunt, dupăcă nu departe timul destinului nostru istoric, conţinutul şi valoarea de epoci. Lupta solidară împotriva tuturor jaborilor criminali şi trădători nu se dă numai pentru o simplă schimbare de regim şi nu se reduce la ocaţia locală bine scrum, ci se ţăţeşte, într'un cuvânt providenţiar de răscruce în ordinea. In acest sfârşit, suprema speranţă rămâne

continuarea în pag. 12

Pe marginea unei polemici

Caracteristica şefilor comunişti în raporturile cu stăinătatea este limbajul cinic ce-l folosesc pentru a-şi acoperi ispărţile monstruoase. Ei care nu mai pridideşc cu execuţiile, cu jafurile, cu cele mai odioase crime, vorbesc de „democraţie" şi de „dreptăţile omului". Ei care au nivelat în mizerie sute de milioane de oameni, n'au deloc ruşine să afirme că în statele conduse de ei a dispărut „exploatarea omului de către om". Ei care au răpit popoarelor din răsăritul Europei toate posibilităţile de manifestare liberă, înhămându-le la carul Moşcovei, vorbesc de demnitate şi independenţă naţională.

Prof. V. Petrovici, dela Facultatea de Drept din Bucureşti, actualmente în exil, a publicat de curând un articol în „Le Figaro" în care denunţă atrocităţile culturale săvârşite în România de hoardele staliniene. Faptele ce le-a desvăluit Prof. Petrovici nu pot fi desmintite, însăşi R. P. R. având grija să le difuzeze, să le legalizeze, şi să le exprime în aceiaşi de guvernament. N'a organizat oare guvernul Groza epurarea tuturor bibliotecilor din ţară şi n'a svârlit flăcărilor documentele dela Academia Română, prigonind biata carte românească până şi în dughenele anticarilor? N'a scos din învăţământul superior toate elementele de valoare, înlocuindu-le cu analfabeţi? N'a stabilit în selecţia studenţilor şi în calificarea lor la examene, ca normă supremă, apartenenţa politică? N'a mutilat oare acelaş guvern manualele de învăţământ, reducând toată gloria unei naţii la congresul partidului comunist român din nu ştim care an al ocupaţiei sovietice?

„Le Gazette Roumaine", oficiosul legaţiei sovieto-române dela Paris, care încearcă să polemizeze cu Prof. Petrovici, n'are ce să răspundă la aceste fapte precise şi atunci evită problemele puse în discuţie, înecându-se într'o sofisticărie de cea mai ieftina factură. Când Prof. Petrovici arată că România trăieşte de cinci ani de zile sub jugul celei mai crâncene dominaţii ce-a cunoscut-o istoria sa, un anume domn Pietraru îi întoarce talmudic întrebarea: „Adică, vrei să spui că între 1941—1944, sub regimul hitlerist, a fost mai bine?" Mai întâiu că n'a existat niciodată în România un regim hitlerist, ci a fost o dictatură personală aliată pe plan extern cu Germania, alianţă provocată tocmai de primejdia pe care o reprezenta pentru destinele neamului cei ce ocupă astăzi teritoriul Românieі. În al doilea rând nu ştim ca în perioada de mai sus să se fi comis grozăviile de care e plină astăzi ţara. N'a fost înlăturată nici monarhia, n'au fost lichidate nici instituţiile fundamentale ale ţării, n'a fost aservită nici biserica, n'au fost distruse nici armata, nici şcoala românească, nici cultura naţională, nu s'a pomenit ca viaţa cetăţenilor şi cinstea femeilor să fie la discreţia oricărei brute alcoolizate şi nici n'au fost nimicite toate punctele de reazim ale existenţei individuale: munca, proprietatea şi familia.

„Adică, voiţi ca R. P. R.-ul să fi păstrat instituţiile boierilor români, masacratorii dela 13 Decembrie şi asasinii dela Griviţa?" replică scribul dela „Gazette Roumaine".

Instituţiile nu sunt eterne, noi recunoaştem, dar dreptul de a le modifica nu aparţine decât poporului român şi nimănui altuia. Când o putere străină impune schimbarea formei de guvernământ cu ajutorul forţei armate, atunci se substituie ea însăşi suveranităţii naţionale şi actul îndeplinit nu mai aparţine poporului, ci aceluia care l-a ordonat. Istoria naţională întreruptă pentru a face loc unei alte istorii, impusă de invadatoor, iar cea a poporului asuprit se continuă în adâncime, în străfunduri lui milenare. Dar răspunzând şi noi în limbajul d-lui Pietraru: Voiţi ca poporul român să fie încântat de un regim care a asasinat până acum peste un milion de Români şi se pregăteşte să tapeteze canalul Dunăre—Marea Neagră cu încă câteva sute de mii de capete?

Dar toate aceste perversităţi de gândire sunt întrecute de o afirmaţie şi mai grotesca: autorul articolului aminteşte profesorului ignorant în materie de istorie că armatele sovietice au eliberat România de sub jugul nazist. Istoria e prea proaspătă ca să fie falsificată într'un mod atât de grosolan. România s'a eliberat singură, s'au mai bine zis s'a predat singură, prea repede după părerea noastră şi fără să medoteze îndeajuns la consecinţele hotărîrii luate. Fără capitularea dela 23 August, armatele sovietice ar fi stat încă mult şi bine zăvorite pe frontul Siretului. Ce semnificaţie a avut, altminteri, ordinul Suvarov, prins pe pieptul Regelui Mihai? Iar drept recompensă pentru cea mai importanţă isbândă politico-militară sovietică, facută cu concursul României, guvernanţii roşii i-au oferit ţării noastre proteţia crimei, a violurilor, a asasinatelor şi a lagărelor de concentrare.

Înfârşit se mai dă în cuprinsul acelui articol nişte cifre, care nu spun nimic altceva decât doar că instrumentele de tortură ale tineretului român s'au multiplicat considerabil . . .

În loc de a răspunde pe ocolite unor acuzaţii precise, „La Gazette Roumaine" ar face mai bine să ofere publicului francez eşantioane ale noii culturi româneşti, ca să se vadă ce minracole s'au produs de când Gheorghiu-Dej a devenit dictatorul cultural al României, iar Mihail Roller — cine mai e şi ăsta — academicianul model. E adevărat că la cronica literară, în aceiaşi pagină, sunt înşirate numele unor iluştri necunoscuţi, care ar reprezenta, după aceiaşi gazetă, protagoniştii noii culturi de conţinut socialist. Cu părerere de rău trebuie să mărturisim că în apucăturile lor scriitoriceşti nu recunoaştem nimic din sufletul neamului. Aceştia sunt nişte salahori ai culturii, care scriu la comandă, după măsurătorile de gândire şi sensibilitate furnizate de stat. Aşa cum unii indivizi furnizează statului comunist scânduri, cărbuni, pevi, roabe în câmpul întrecerii stacanoviste, tot astfel aceste creere automatizate şi docile primesc comenzi şi produc cultură în serie. E de prevăzut că până la urmă cultura sovietică va evolua atât de departe, va atinge culmi de glorie atât de ridicate încât va fi deajuns să se scoată nişte sunete guturale, nişte interjecţii admirative pentru Stalin, pentruca autorilor lor să li se compere cele mai mari premii.

Din toată pagina literară dela „Gazette Roumaine" numai bietul Eminescu face figură de om stingher în mijlocul tovarăşilor Petru Dumitriu, Maria Banuş şi Dan Deşliu, lucătorii noii culturi româneşti. Fiindcă nu-l pot ignora cu totul pe Eminescu, fiind prea adânc ancorat în conştiinţa neamului, scăldându-l în nuştiu ce ape, l-au descoperit precursor al „poeziei noi". Fără îndoială, după metoda inaugurată de sovietici nu există scriitor pe lume care să nu poată fi anexat universului marxist. O mică operaţie în texte, o nimica toată, despărţi câteva şire dintr'un articol, dintr'o poezie, prezentându-le izolat şi iată-l pe Eminescu, cu toate frumuseţile surprinse de geniul său, intrând pe linie marxistă-leninistă-stalinistă etc. etc.

Acestor sinistri măsluitori ai culturii româneşti, nu li se poate da o replică mai potrivită decât trimeţându-i la versurile poetului mult-lat de ei:

„Dar lăsaţi măcar strămoşii ca să doarmă'n colb de cronici:
Din trecutul de mărire, v'ar privi cel mult ironici.
Cum nu vii tu, Tepeş-Doamne, ca punând mâna pe ei
Şă-i împarţi în două cete: în smintiţi şi în mişei,
Şi în două temniţi large cu de-asila să-i adumi,
Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni?"

„Deşi nu s'a născut încă Rusul care să fie în stare a ne insufla frică, grijă tot ne inspiră, ba putem zice siguranţa că ne aşteaptă vremi grele.

Despre biruinţa cauzei drepte nu ne îndoim, precum nu ne îndoim că oricare ar fi curentul ce se mişcă în contra civilizaţiei, el trebuie să fie nimicit cu vremea. Dar acea vreme e adesea foarte departe.

Deviza noastră este: a nu spera nimic şi a nu ne teme pe nimic.

Nesperând nimic, n'avem nevoie de a ne mai încrede în alţii, precum ne-am încrezut, ci numai în noi înşine şi în aceia care sunt nevoiţi să ţie cu noi; netemându-ne de nim'c n'avem nevoie de a implora generozitatea în locuri unde ea e plantă exotică."

Mihail Eminescu

„. . . Pot ruşii să treacă şi Dunărea şi Carpaţii şi Adrianopulul, să ia Roma veche, precum ameninţă pe cea nouă, pot să presure Europa întreagă cu cenuşe şi cadavre, nu se va naşte din milioanele de oameni niciun Rafael, nici un Beethoven, nici un Kant, ba tocmai lipsa unor asemenea spirite de adâncă înţelepciune şi de un adânc sentiment pentru bunurile ce înobileaza omenirea, este cauza acelui gol sufletesc, care-şi caută compensaţii în glorii sângeroase şi în cuceriri. De mult, dar mai cu seamă de o sută cincizeci de ani încoace ţinta cuceririlor ruseşti sunt ţările răsăritene ale Europei . . ."

Mihail Eminescu

Art col scris la ziarul „Timpul" la 7 Aprile 1876.

În ultimul număr al săptămânalului „DIE FURCHE", cea mai importantă revistă ce apare în Austria, dl. Victor Popovici semnează un judicios articol asupra emigraţiei româneşti.

M. S. Regele răspunde comitetelor române

La telegramele adresate M. S. Regelui cu ocazia Anului Nou de către Preşedinţii Comitetelor Române din Austria şi Germania, în numele Românilor din regiunile respective, Majestatea Sa a binevoit a răspunde, exprimând Inaltele Sale mulţumiri.

Astfel Comitetul Român din Salzburg a primit următorul răspuns.

Domnului *Florenţa, 9. I. 1950.*
Ing. Iordan Caraivan
Preşed. Comit. Român, din Salzburg

Domnule Preşedinte,

Majestatea Sa Regele mă însărcinează a vă transmite Dv şi tuturor Românilor ce vă stau în preajmă Inaltele mulţămiri călduroase, pentru bunele urări şi devotatele sentimente exprimate cu prilejul Anului Nou.

Binevoiţi a primi, Domnule, Preşedinte, asigurarea consideraţiunii mele deosebite.

G-ral C. Petre-Lazăr.

Răspunsuri similare au fost primite de către: Dl. Dr. Constantin Sasu, Preşedintele Comitetului Român din Zona americană a Germaniei; Dl. Avocat Dr. Ion V. Emilian, Preşedintele A. C. R. A. S. din Oberösterreich şi de Preşedintele Asociaţiei Studenţilor Români die Germania.

. . . Şi A. S. R. Principele Nicolaie

La telegrama expediată de Comitetul Român din Salzburg, A. S. R. Principele Nicolaie al României a binevoit a trimete următorul răspuns:

Elt. Ingenieur CARAIVAN
Auersbergstr. 52 *Paris, 13. I. 1950.*
Salzburg.

Vă mulţumesc pentru căldurooasele urări ce-mi adresaţi din partea Românilor refugiati şi vă rog să fiţi interpretul meu pentru a le transmite cele mai bune gânduri.

Sunt alături de toate nădejdile neamului şi vă dau tot ce inima simte pentru voi.

Nicolae.

A. S. R. a răspuns deasemenea, prin calde cuvinte Dlui. Dr. Constantin Sassu; preşedintele Comitetului Român din Zona americană, cât şi Preşedintelui Asociaţiei Studenţilor Români din Germania, căror studenţi A. S. R. le-a acordat Inaltul Său sprijin.

Condiţiile emigraţiei româneşti

Un aspect fundamental al problematicei româneşti actuale îl reprezintă, fără îndoială fenomenul emigraţiei noastre naţionale, ca urmare a ocupaţiei ruseşti şi a tragediei în care s' fost aruncat Neamul nostru, ca rezultat al acestei ocupaţii. Intreaga lume ron'ărcească din lăuntrul hotarelor noastre naţionale este preocupată cu o intensitate unică, de soarta tuturor elementelor care compun emigraţia românească. Intradevăr, de destinul ei se leagă speranţe, multe speranţe pentru viitor, dar în acelaş timp îngrijorarea, din ce în ce mai intensă pentru o lume pusă subt ameninţarea dispariţiei, ca pericolul desrădăcinării să nu afecteze, ca în atâtea alte ocazii în istorie, şi emigraţia nostră de acum. Fenomenul emigraţiei nu este în realitate nou, dealungul experienţei noastre istorice. De destinul unei întregi generaţii de emigranţi, generaţia emigraţiei intelectuale şi politice dela 1848—1859, este legată prima etapă pozitivă din istoria statului modern român şi din experienţa noastră culturală obiectivă. Opera generaţiei acesteia a fost extraordinar de fecundă, dincolo de orice critică referitoare la perfecta corespondenţă intre obiectivele ei şi tendinţele fireşti ale Neamului nostru.

Se obişnuieşte în general, ori de câte ori se vorbeşte despre misiunea actualei emigraţii româneşti, să se recurgă la un paralelism, mai mult sau mai puţin absolut, între situaţia de astăzi şi circumstanţele de acum 100 ani, adică din momentul epifaniei istorici noastre moderne. Noi preferăm să nu ne înscriem în rândul celor care cred într'o identitate perfectă de momente istorice, ci să subscriem, dimpotrivă, teza unei dinamice care neagă tocmai această suprapunere de circumstanţe şi de situaţii absolute.

Deaceea nu credem într'o identitate între poziţia emigraţiei noastre de acum şi cea de acum 100 ani, când liberalismul era o experienţă de origini, când principiul naţionalităţilor nu se consumase şi când un romantism politic opera încă în lume. Nu-i mai puţin adevărat că încă depe atunci, vocea inspirată a lui Bălescu proclama: „Zadarnic veţi bate la porţile împăraţilor şi la curţile lor. Ei nu vor da nicium ajutor, căci nici nu pot şi nici nu vor." Realitatea este că, dincolo de această exclamaţie pesimistă a mult încercatului nostru scriitor şi profet naţional, Occidentului nu i-a lipsit nota de generozitate necesară, pentru ajutorarea naţiunilor din Estul Europei. Pericolele care pase o generaţie în proces de emigraţie sunt multiple. Analizând fenomenul emigraţiei francezе după revoluţie şi al emigraţiei ruseşti, după venirea bolşevismului la putere, Joseph de Maistre şi Berdjajeff, semnalează, în toate dimensiunile ei, primejdia desrădăcinării. Numai dinlăuntru, spun ei, în contact permanent cu pământul şi poporul, se poate opera o restaurare fecundă a valorilor naţionale respective.

Se va putea desigur obiecta că aceste două revelatoare exemple tipice de mare emigraţie, nu sunt semnificative pentru actuala „diasporă" a numeroaselor grupuri naţionale din răsăritul Europei, întrucât ele erau rezultatul unui fenomen revoluţionar intern. Emigraţia noastră actuală, ca toate emigraţiile din Est, este consecinţa unei deplasări violente, a unei invazii armate, care nu are nimic deaface cu desfăşurarea unui proces intern în sânul comunităţii naţionale respective. Ca atare, elementele care o compun, au mult mai multe posibilităţi să-şi păstreze dinamismul necesar pentru a contribui la marele fenomen de refacere naţională de mâine. Un loc deosebit îl ocupă, din acest punct de vedere, în proporţii mult mai mari decât emigraţia noastră politică, emigraţia noastră naţională. O serie de elemente strălucite au dovedit, în această materie, o revelatoare putere de proecţie spirituală în lume, a valorilor româneşti. Şi pe măsură ce înlăuntrul hotarelor ţării, ocupantul se dovedeşte din ce în ce mai sângeros în lupta lui împotriva valorilor spirituale româneşti concentrarea a tot ce reprezintă o forţă spirituală în emigraţie constituie o splendidă garanţie în acest cumplit proces de destrămare forţată a valorilor noastre tradiţionale.

Caracterul moral al luptei de eliberare

urmare din pag. 11

poate refăce bastionul spiritual românesc care a apărat, atâta timp cât a existat, Europa de foc şi de pârjol fierind omenirea de răsturnarea, printr'o furie iconoclastă, a altarelor ce-i sunt sfinte.

Liberarea noastră naţională confundându-se, aşa dar, din nou cu un interes vital general, va veni cu siguranţă. Dar ishânda se va arăta doabea atunci, când fondul şi caracterul moral al luptei de eliberare se va impune de îndeobşte şi deplin. Când participarea la acţiunea comună de salvare a lumii nu se va mai drăgui după prejudecăţi şi simpatii partizane sau meschine interese de persoane şi de grup, ci când puterea de credinţă şi valoarea sacrificiilor aduse va trage mai greu în cumpănă devăt orice calcul, pentrucă desrobirea va fi în acelaşi timp şi isbăvire. Nu va fi praznic, ci veghe în rugă la început de ev.

Descompunere şi reînviere

urmare din pag. 10

Este însfârşit o categorie de emigranţi, care constituie un fenomen de reînviere şi renaştere a neamului în exil. Sunt acei emigranţi care descopere abia acum cu adevărat neamul şi marea lui pătimire. Cu aceşti emigranţi se petrece un adevărat fenomen de renaştere printr'un fel de reacţiune lăuntrică. Omul însingurându-se creşte în izolarea sufletului său. Neamul, care fusese pentru dânsul o realitate fără sensibilitate şi resonanţă prea puternică, capătă deodată viaţă, creşte imens în existenţa lui nouă şi are deodată ecoul unei neincetate chemări spre lumea care este măcelărită sufleteşte şi trupeşte în patrie. Individul se micşorează deodată în faţa neamului care se întrupează în suferinţa lui corporală. Egoismul său este biruit de dragostea sa pentru totalitatea naţională. El nu mai este al său, el se simte al tuturora. El nu se mai gândeşte la dânsul, ci la ceilalţi. El se simte frate geamăn cu fiecare emigrant. Reinvie omul prin reînvierea neamului din el. El se simte în orice clipă trăind ca neam. E un microcosm al macrocosmului naţional. Un om nou îmbracă pe cel vechiu, aşa cum o ceruse Apostolul Pavel în scrisoarea sa către Corinteni. Din mlaştina disperării creşte un om nou. Din prăbuşirea exilului Diaspora se clădeste pe reînvierea neamului în omul salvat din nefiinţa desnădejdii.

Astfel la procesul de descompunere în sânul Diasporei se adaogă procesul reînvierii. Ba mai mult încă, descompunerea condiţionează reînvierea omului ca expresie a neamului. Aşa cum Goethe văzuse în moarte o devenire, tot aşa putem vedea în descompunere nu numai o fermentare şi un putregai care anihilează sufletul emigrantului, dar şi foc în care se căleşte viaţa nouă a omului care a biruit moartea civilă.

Deaceea oricât de mari vor fi greutăţile prin care vom trece, oricât de înalţi vor fi munţii ce ni se vor ridica în cale şi oricât de large şi de adânci vor fi mlaştinile care ne vor tăia drumul, să înviem mereu din moartea declasării şi să înălţăm steagul neamului în sufletul nostru bătut de urgia pribegiei. Numai aşa suferinţa noastra se va uni cu suferinţa celor din patrie. Numai aşa reînvierea noastră va fi armă şi scut pentru reînvierea celor rămaşi acasă. Şi numai aşa libertatea largă de care ne bucurăm azi va fi un câştig pentru acei care în patrie şi-au pierdut toate libertăţile.

Radio Madrid a sărbătorit în emisiunea din 15 Ianuarie a. c. împlinirea a 100 de ani dela naşterea lui Mihail Eminescu.

Le Marteau d'Or

Les deux Forces primordiales du monde, la Force matérielle et la Force spirituelle, dégagées en quelque sorte de toutes leurs contingences, dépouillées de tous leurs accessoires, sont en présence.

L'une dit: Mon heure est venue, je construis la société sur la subordination totale de l'homme à la conception matérialiste de son être et de son évolution, sur son obéissance sans condition à mon autorité absolue.

L'autre repond: En dehors de la Sainteté, rien qui soit durable, rien qui puisse tirer de l'abîme vers lequel nous courons!

L'opposition des deux Principes est nette, elle est devenue totale et flagrante au premier plan, devenue comme le seul plan, dans l'élimination de tout ce qui lui est étranger, de tout ce qui n'est plus que surérogatoire et pour ainsi dire flottant à la surface illusoire des apparences: palabres nationales et internationales, interpelations des partis, campagnes électorales, formation de hautes commissions; tout cela n'est plus que la fantasmagorie du jeu des ombres: le monde est porté à pied d'oeuvre, devant son équation fondamentale, l'homme est mis nu en face de son problème.

Personne, par exemple, ne refusera au Maréchal Staline la puissance de la carrure politique, personne ne contestera que ne se dresse au loin, en face de lui, la haute figure de lumière du Souverain Pontife, Pie XII, singulièrement puissante en son rayonnement, au milieu de la nuit du monde . . .

Et pourtant, jamais comme aujourd'hui, la lutte engagée n'a été plus indépendante des hommes, n'a été plus dépendante de ce que sont, chacune en soi-même et chacune relativement à l'autre, les deux Forces en présence.

Le Maréchal Staline s'est trompé, un jour, lorsque, répondant à ce ministre étranger qui lui communiquait l'impression saisissante qu'il avait eu, lors d'une visite récente, de la puissance du Pape dans le monde, il lui demanda, caustique: „Combien de divisions a-t-il?"

Tout autant ladis le trône de Tibère, secrètement averti du danger que faisait encourir à la société antique la menace des conquêtes du Christ aurait pu demander, le premier, de combien de légions ce Christ était le maître . . .

Le combat entre ces deux Forces se résond en dehors des champs de bataille, dans les régions mystérieuses de l'invisible, dans les régions de ce monde que ne peuvent voir ceux qui n'ont que des yeux de chair, ceux-là que déjà Platon avait flétris comme bornés et impuissants, dont Jésus-Christ a dit: „Je suis venu pour que ceux qui voient deviennent aveugles, pour que ceux qui ont des yeux de chair et voient avec des yeux de chair, cessent de considérer et de retenir ce qui se voit avec ces yeux de chair; et afin qu'ils voient avec ces yeux nouveaux, qui en eux s'éveillent et s'ouvrent, quand ils ont perdu leur lui animale et primitive en la vision de leurs yeux de chair."

Alors, s'éveillera à leur connaissance ce monde invisible, où demeurent dans leur souveraineté absolue, les décisions suprêmes de toute vie, monde tout proche et tout présent, magnifique et terrible, monde des lois surhumaines, des lois créatrices et destructrices, salvatrices et vengeresses, infaillibles et toutes puissantes, lois aux yeux de lynx et à la mémoire divine, à qui personne n'échappe! „Je suis venu pour que ceux qui ne les voient pas, les voient; pour que ceux qui voient ce qui empêche de les voir, deviennent aveugles à ce qu'ils voient"

Source de la vie plus forte que la mort, cette source, avec ses solutions, est là, seulement là, dans ce passage de l'être qui ne voit pas à l'être qui voit; des yeux qui ne voient pas ce monde, aux yeux à qui ce monde est révélé.

Cela semble bien étonnant, et pourtant cela est ainsi. Le monde n'en est d'ailleurs pas à une surprise près: à un étage au dessous, les disciples d'Euclide et de Copernic sont remplacés aujourd'hui par des disciples d'Einstein. Les yeux euclidiens sont en train de devenir aveugles tandis que meurt en eux le monde auquel ils appartenaient; les yeux einsteiniens sont en train de s'ouvrir, tandis que commence à naître le monde dont ils sont la lumière.

Et c'est là une bien petite image, en comparaison de la révolution qu'exige le grand passage dont rien n'exempte le monde, et qui ne se peut faire que par le Christ. „Je suis la Porte."

De l'autre côté de cette Porte est la vie; de ce côté-ci de cette Porte est la mort; et donc la mort aussi, toutes les oeuvres de ce côté-ci.

Tel est le sens des coups portés avec le marteau d'or, par le chef de la Chrétienté, contre cette Porte grandiosement symbolique; les coups de marteau, qui sont retenti de par toute la Planète; affirmation de la présence toute proche de ce monde invisible des lois de la Toute-Puissance, inexprimable appel de la Prière humaine, en relation avec les réalités les plus profondes de l'infini vivant.

Paysannes roumaines des environs de Piatra-Neamtz (Moldavie)

Sous le signe dela Pax Sovietica

Louis Ferdinand Céline, l'écrivain français bien connu, qui se trouve actuellement en exil au Danemark, avait accordé à un journaliste français un interview qui fut publié dans les *Paroles Françaises*, le numéro du 28 décembre passé.

Ce qui est surprenant, surtout de la part d'un exilé, lui-même victime, d'après ses propres dires, de la haine communiste c'est la phrase suivante: „J'ai protesté contre l'action de certains clans sémites qui nous poussaient à la guerre — ce qui est bien différent — de même que **je m'indigne aujourd'hui de voir la France accueillir des Tchèques, des Polonais et des Moldaves, alors que tant de Français crèvent à l'étranger . . .** Il n'y a pas plus xénophile que le Français."

Cette pensée montre combien, par les temps que nous vivons, les cerveaux ont été troublés, combien l'esprit d'équité, de pitié, de justice, d'humanité a été faussé, voire perverti.

Le fait que la France ait donné asile aux malheureux qui, d'une manière ou d'une autre, ont réussi à se sauver d'au delà du rideau de fer, c'est justement ce qui la situe à sa place de toujours, à la première place parmi les peuples civilisés.

Cette compréhension, cet esprit humanitaire ont contribué à assurer, depuis bien longtemps, à la France et au peuple français, la première place, beaucoup plus que ses éclatantes victoires militaires d'autres lois, que ses découvertes scientifiques, que ses radiations spirituelles ou culturelles.

N'en déplaise aux autres nations occidentales ou atlantiques, grandes ou petites; mais, s'il y a un pays dans le monde où les étrangers et surtout les réfugiés — ou si l'on veut ce nouveau type du genre humain appelé „personne déplacée" — ne sont pas traités comme des Parias, eh bien, ce pays-là, est la France. Heureusement pour notre civilisation, heureusement pour la France et surtout pour ces malheureux fugitifs, „amies" d'autres millions de malheureux abandonnés à leur misérable sort, dans les vastes territoires cédés délibérément aux maîtres de Kremlin.

Et, lorsqu'on pense que de toutes les grandes puissances, c'est la France qui n'a contribué nullement à la conception de ce nouveau type du genre humain — en effet, elle n'a été présente ni à Téhéran, ni à Yalta — quand on pense que par conséquent son geste, sa manière de traiter les réfugiés sur son sol ne sont ni le résultat d'un procès de concience, ni l'obligation de soulager les souffrances de ses propres victimes, son comportement fait revêtir à la morale et à l'esprit humanitaire leur vrai et profond sens.

On comprend très bien que les centaines de milliers de déracinés qui errent sur la moitié, non soumise à l'emprise soviétique, de notre malheureuse terre, à la recherche plutôt d'une raison de vivre que d'un morceau de pain, sont encombrants.

On comprend aussi qu'on leur en veuille d'avoir survécu et de s'obstiner à vivre, parce qu'ils sont la preuve vivante du plus abominable crime commis au nom de la justice, du droit de l'homme, du droit des peuples; parce qu'ils sont le démenti le plus formel de tous les engagements et des promesses solennelles faits du temps où on envoyait combattre et mourir des millions d'hommes pour sauver le patrimoine de la civilisation chrétienne, disait-on alors.

Ils sont même plus, ils sont les revenants de ceux qui sont tombés dans le combat; de ceux qui avaient été mentis; ils sont présents partout pour troubler la quiétude et hanter le sommeil de ceux qui les ont menti, de ceux qui n'ont pas tenu leurs engagements et respecté leur parole.

Ils sont enfin les envoyés des millions d'enterrés vivant des régions qui s'appelaient autrefois: Pologne, Hongrie, Roumanie . . . pour rappeler à ceux qui les avaient abandonnés qu'ils ont le devoir de leur rendre ce qu'on leur ont ravi.

On n'aime pas les fantômes, nous sommes d'accord; mais l'humanité ne trouvera pas son équilibre moral et matériel, et surtout moral, jusqu'à ce que justice ne soit faite, jusqu'à ce que chacun retrouve la place qui lui à lui et non une autre de fortune.

Il est vrai que nous vivons aujourd'hui sous le signe de la PAX SOVIETICA et que ces fantômes errants, ce nouveau type du genre humain — la personne déplacée — est le fruit de cette paix, mais il n'en est pas moins vrai que sans la complicité des „Autres Grands", Staline n'aurait pas pu faire la paix à sa manière.

> **Il n'est pas de demeure en Roumanie, fût-ce une chaumière, l'abri d'un berger, un poste de garde, où l'Occidental ne découvre, avec une surprise qui ne l'honore pas, ce que sont les lois de l'hospitalité.**
>
> **JEAN BLAIRY*)**
>
> *) *Crépuscule Danubien*. Paris. Librairie Plon, 1946.

Demütigung vor den Peinigern

Rattenfänger gehen um. Sie ziehen alle Register volksdemokratischer Beredsamkeit. Wer soll denn auch das Handwerk des Menschenfängers besser verstehen, als diese gelehrigen Schüler des Großmeisters der Lüge? Der Bolschewismus hat sich niemals damit begnügt, den Gegner einfach niederzumachen: der Tote muß noch über das Grab hinaus beschmutzt, verhöhnt und bespien werden. Zu den unentbehrlichen Requisiten der Mordregie gehört auch die mit allen Mitteln einer gewissenlosen Propaganda und eines unerhörten Terrors erzwungene „Zustimmung" verschüchterter Opfer. Was die Sowjetregie der großen Schauprozesse individuell erstrebt — die Selbstbespeiung des Opfers vor seiner Liquidierung — das will die Politik des Regimes auch auf dem „kollektiven Sektor" des Massenmordes an ganzen Volksgruppen nachträglich erreichen. Der Kommunismus kann und will keine Märtyrer auf der Gegenseite dulden. Und so sollen denn auch die deutschen Rumäniens sich zu dem Massenmord an ungezählten Männern, Frauen und Kindern ihres Volkes feierlich „bekennen". Sie sollen der Welt das entwürdigende Schauspiel einer unerhörten Demütigung vor ihren Peinigern bieten, damit ihr Zeugnis den Henkern zur Deckung vergangener und zukünftiger Schandtaten diene.

Die Gründe der neuen Sowjettaktik liegen allen zutage. Jahrelang wurden die Leiden der Deutschen im Westen ängstlich totgeschwiegen. Niemand wollte es sich mit den allmächtigen Sowjets verderben. Seit einiger Zeit beginnt ein neuer Wind zu wehen. Endlich schickt sich das sogenannte „Weltgewissen" an, von den Massenmordern am laufenden Bande — mit Nachzündung — Kenntnis zu nehmen. Sogar für das Schicksal der überlebenden Heimatlosen keimt Interesse empor. Und es konnte nicht ausbleiben, daß endlich die nackten, brutalen Zahlen des großen Völkermordes bekannt wurden. Auf Grund vorsichtiger Schätzungen sind durch die Sowjets bisher 4.700.000 Deutsche „liquidiert" worden.

Es ist keinem aufrechten Menschen möglich, ruhigen Blutes diese Zahlen hinzunehmen. Die Geschichte kennt kein Beispiel einer solchen Menschenschlächterei. Kein Mensch von Ehre kann darüber zur „Tagesordnung" übergehen. Mit den Urhebern dieses millionenfachen Volksmordes sich an den Verhandlungstisch zu setzen, sich ihr Wohlwollen versichern zu lassen, ist nicht nur schändlich, es ist eine Dummheit. Denn jede neue Unterschrift unter den Satanspakt soll nicht nur der „Rechtfertigung" der schon begangenen Morde dienen, sie legt auch zugleich den Überlebenden den Strick um den Hals. Wer den kleinen Finger gibt, wird bald nicht nur die ganze Hand zu geben haben, sondern noch dazu den ganzen Kopf.

Der Platz der Deutschen Rumäniens kann niemals an der Seite ihrer Todfeinde sein, sondern nur an der Seite der Widerstandskräfte des rumänischen Volkes, dem ein gleiches Schicksal droht.

Hunderttausende Deutsche wie Rumänen, wurden zur 70. Geburtstagsfeier des größten Unterdrückers der Menschheit zusammengetrieben und die NKWD. gab den Takt zum „spontanen" Massengebrüll der Versklavten: „Traiasca Marele Geniu Al Omenirii Iosif Visarionovici Stalin!" Diese beispiellose Demütigung trifft gleichermaßen Deutsche wie Rumänen, trifft alle Völker hinter dem Vorhang des Grauens. Und sie sind es, die gemeinsam Antwort geben werden, eine Antwort, die die Gewalthaber des Kreml schon heute fürchten.

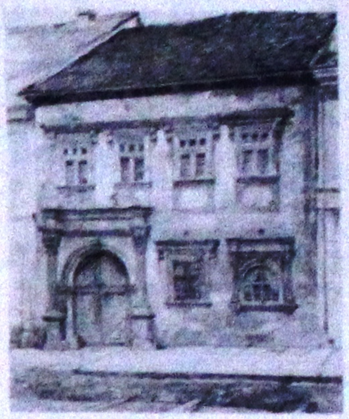

Bistritz, von deutschen Kolonisten gegründet, war im Mittelalter der Hauptstapelplatz für den Handel zwischen Danzig und der Levante. Gleichzeitig hat diese Stadt in der Geschichte des Fürstentums Moldau eine wichtige Rolle gespielt.

Hier: Das älteste Haus von Bistritz, das Keßler-Haus in der Rostergasse.

DER „Flüchtlingskongreß"
DER ÖKUMENE IN SALZBURG

In der Zeit vom 17. bis 19. Jänner 1950 tagte in Salzburg der sogenannte Flüchtlingskongreß der im ökumenischen Kirchenrat zusammengeschlossenen christlichen Kirchen. Fast alle europäischen Staaten diesseits des Eisernen Vorhangs und außerdem noch die USA. und Kanada waren in Salzburg durch rund 150 Delegierte vertreten. Es handelte sich also um einen Weltkongreß. Vor diesem Weltforum kam ein internationales Problem zur Sprache, das gleichzeitig ein innerösterreichisches ist: die Flüchtlingsfrage. Der Kongreß stellte am Ende seiner Beratungen fest, dies Problem ist in Österreich im Gegensatz zu manchen anderen Ländern lösbar. Allerdings kann Österreich auf sich allein gestellt, mit ihm nicht fertig werden. Es braucht dazu fremde Hilfe. Der Kongreß übernahm die Verpflichtung, sich voll und ganz einzusetzen, daß Österreich diese Hilfe erhalte. Im folgenden seien die bedeutsamsten Beschlüsse des Kongresses punktweise angeführt:

1. Der Kongreß begrüßt, besonders im Hinblick auf die bevorstehende Auflösung der IRO., die Absicht der Vereinten Nationen, einen Hochkommissar für Flüchtlingsangelegenheiten zu bestellen. Seine Zuständigkeit sollte sich aber nach Meinung der Kongreßes auf den Rechtsschutz aller Flüchtlinge aus allen Ländern erstrecken.

2. Der Kongreß tritt für die Wiedergutmachung der erlittenen Unrechtes der Heimatvertriebenen ein, diese soll aber nicht auf dem Wege der Vergeltung, sondern mit friedlichen Mitteln erreicht werden.

3. Der Kongreß empfiehlt, international aufgebrachte Geldmittel in erster Linie zur Ansiedlung von Volksdeutschen in Österreich und nur in zweiter Linie zu deren Auswanderung zu verwenden.

4. Die Auswanderung soll grundsätzlich jedermann offen stehen. Insbesondere kommen für sie aber zwei Gruppen von Flüchtlingen in Frage: a) die zerrissenen Familien. Ihre Zusammenführung soll möglichst zum Familienerhalter hin durchgeführt werden. b) Die sogenannten Umsiedler aus der Bukowina und anderen Landstrichen, die durch die nationalsozialistische deutsche Regierung auf Grund von offiziellen Verträgen ins damalige deutsche Reichsgebiet umgesiedelt wurden und hierbei die deutsche Staatsbürgerschaft erhielten.

5. Für alle zurückbleibenden Flüchtlinge empfiehlt der Kongreß die Schaffung eines „Flüchtlingsstatuts" im Sinne des Referates von Dr. Hermann Stewart. Dieser Statut (Bill of Rights), das auch dem Südtiroler Statut angeglichen werden könnte, hätte die Rechtsstellung der Flüchtlinge in allen Belangen genau zu umschreiben.

6. Bis zur Schaffung des Flüchtlingsstatuts ersucht der Kongreß die österreichische Regierung um Bekanntgabe der Vorsorgemaßnahmen, die sie den Flüchtlingen, in erster Linie den Kriegsversehrten, Witwen und Waisen unter ihnen zu gewähren bereit ist. Die österreichische Regierung wird ferner ersucht, das Asylrecht politischen Flüchtlingen auch nach einem etwaigen Abzug der Besatzungsmächte nicht vorzuenthalten.

7. Der Kongreß nimmt dankbar zur Kenntnis, daß die Bundesregierung beabsichtigt, über die bereits bis jetzt eingebürgerten Volksdeutschen hinaus noch weitere rund 100.000 Volksdeutsche oder rund 30.000 Familien einzubürgern, von denen zu annimmt, daß sie in Österreich bereits ihre Existenz gefunden haben. Bei dieser Einbürgerung sollten nach Meinung des Kongresses aber nicht bloß Bauern, Arbeiter und Gewerbetreibende, sondern auch Intellektuelle im Verhältnis berücksichtigt werden. Den Gewerbetreibenden wolle bei der Anerkennung ihrer Befähigung und den Intellektuellen bei der Anerkennung der Diplome Erleichterung gewährt werden.

8. Der Kongreß begrüßt die von der österreichischen Regierung in Vorschlag gebrachten Pläne zur Seßhaftmachung der zahlreichen bäuerlichen Flüchtlinge aus dem Südosten und verspricht, sie seinerseits zu unterstützen. Es handelt sich hierbei zunächst um die Schaffung von landwirtschaftlichen Kleinsiedlungen aus Staatsmitteln für Landarbeiter, die ihren Lebensunterhalt zusätzlich durch Lohnarbeit verdienen könnten. Nach Meinung der Bundesregierung könnten auf diese Weise rund 20000 Familien seßhaft gemacht werden. Ferner müßte durch beschleunigt durchgeführte Meliorationen so viel landwirtschaftlich ertragfähiges Neuland gewonnen werden, daß auf einem Teil dieses Neulandes ebenfalls bäuerliche Flüchtlingsfamilien angesiedelt werden könnten. Auch der Ankauf landwirtschaftlicher Betriebe, die von ihren Eigentümern zum Verkauf gebracht werden, ist vorgesehen, ferner die Ansiedlung von Flüchtlingsbauern auf Grundstücken, die bisher militärischen Zwecken dienten.

9. Besonders nahe der Verwirklichung dürfte die Errichtung von Wohnsiedlungen für solche Flüchtlinge stehen, die bereits in die österreichische Wirtschaft eingegliedert sind, aber noch in Lagern wohnen. Die Gründung von Bau- und Siedlungsgenossenschaften ist schon in verschiedenen Bundesländern eingeleitet worden und wird von ökumenischen Organisationen tatkräftigst gefördert werden.

Alle diese Projekte — das werde auf dem Kongreß immer wieder betont — beruhen auf der Voraussetzung, daß diejenigen, denen die gute Kommen sollen, an ihrer Verwirklichung tätigst mitarbeiten. Man beabsichtigt also keineswegs, den Flüchtlingen Geschenke zu machen, sondern will ihnen bloß dazu verhelfen, daß sie sich auf eigene Füße stellen und in Laufe der Zeit niemandem mehr zur Last fallen.

Diese Beschlüsse können und wollen, wie es selbst nichts anderes als Vorschläge zur Lösung des Flüchtlingsproblems in Österreich sein. Der Kongreß der Ökumene besitzt keine Exekutive. Immerhin ist zu erwarten, daß die vorgelegten zum Teil realisiert werden. Sollte es einmal so weit sein, ist ein Abdruck nicht nur von den Flüchtlingen, sondern auch von der österreichischen Regierung gekommen. Diese hatte damit bewiesen, daß sie ernstlich gewillt ist, in europäischer Zusammenarbeit eine der schwerwiegendsten Wunden unseres arg in Mitleidenschaft gezogenen Kontinents zu heilen.

ŞTIRI DIVERSE

Elevii Şcoalei de readaptare profesională. din Paris (12 rue Bourßseuille) au organizat, în ziua de 18 Dec. 1949, o foarte reuşită serbare cu program de Crăciun.

La această şcoală, sunt peste 30 de Români. Programul serbării a fost aproape în întregime alcătuit şi executat de către Români: coruri, colinde, dansuri, obiceiuri de Crăciun, cu steaua şi capra, iar la urmă masa pregătită de către elevele româncе cu bucate româneşti!

Pentru streinii, cari au participat la serbare şi în special pentru Direcţie şi Profesorii Şcoalei, Românii au fost o adevărată descoperire, pentru care dragostea, admiraţia şi sprijinul lor merg crescând.

In ziua de 24 Dec. 1949, A. S. Regală Principele Nicolae al României, însoţit de un comitet de doamne, a vizitat şi a împărţit daruri bolnavilor de prin spitale, ca şi bolnavilor, copiilor şi familiilor sărace, cari locuiesc la marginea Parisului.

Biserica română din Paris fiind închisă de aproape patru luni de către autorităţile franceze, A. S. Regală Principele Nicolae şi Dl. Leon Negruzzi au intervenit şi obţinut pentru ziua de Crăciun Biserica Episcopală Americană, din 23 Avenue Georges V.

Sf. Liturghie a fost oficiată de către I. P. S. S. Mitropolitul Visarion Puiu, Conducătorul Eparhiei Românilor din Străinătate, înconjurat de Soborul Preoţilor români din Paris. Răspunsurile au fost date de către Corul Studenţesc, condus de către Dl. Cunea.

Deşi a fost anunţată numai cu o zi înainte, numărul credincişilor prezenţi a fost impresionant.

Peste 600 de persoane au ascultat slujba şi s'au rugat cu evlavie pentru ei şi casa lor, pentru cei rămaşi departe în Ţară şi pentru cei ce suflă prigoana vremii şi a oamenilor!

Inainte de a începe slujba, au sosit şi au fost primiţi, la intrarea în Biserică după rânduială de către Preoţii români: Cu Sf. Evanghelie, Sf. Cruce şi lumini aprinse, M. S. Regina Elisabeta şi A. S. Regală Principele Nicolae, care au asistat în fruntea poporului la oficierea Sf. Liturghii.

Asociaţia Cultuală „Eparhia Ortodoxă Română din Europa Occidentală" şi-a ţinut adunarea generală în ziua de 10. I. 1950 la Paris. Cu această ocazie, s'a făcut darea de seamă pe anul trecut, s'a discutat şi s'a votat bugetul şi s'a reales Comitetul de conducere în frunte cu Dl. Leon Negruzzi.

La 21 Ianuarie 1950, în Salle Savante 28 Rue Serpente Paris, s'a inaugurat începutul de lucru al „Centrului Românesc de Cercetări Ştiinţifice". Această instituţie a fost plănuită de anul trecut la Sigmaringen, în castelul de origină al Familiei noastre Domnitoare, cu ocazia întâlnirei A. S. R. Principele Nicolae, cu delegaţii Românilor refugiaţi din Germania şi Austria. Şedinţa inaugurală a fost onorată cu prezenţa A. S. R. Principele Nicolae şi a I. P. S. Mitropolit Visarion Puiu.

Şedinţa a fost deschisă printr'un cuvânt introductiv al Dlui. Leon Negruzzi, urmat de conferinţa Dlui Mircea Eliade asupra civilizaţiei orientale şi s'a încheiat cu darea de seamă a Dlui Octavian Vuia asupra etapelor de constituire a Centrului de Cercetări, anunţându-se în acelaş timp programul pentru şedinţele următoare.

Săptămâna de Rugăciune pentru unitatea şi înfrăţirea lumii creştine, rânduită de bisericile tuturor confesiunilor, a avut loc între 18 şi 25 Ianuarie.

Eparhia Românilor din Străinătate fiind încă în curs de organizare, n'a putut să alcătuiască un program mai bogat în această săptămână, mulţumindu-se cu organizarea oficierii unei Sf. Liturghii într'un cadru interortodox şi interconfesional. S'a obţinut din nou Biserica Episcopală Americană pentru 22 Ianuarie a. c., când s'a oficiat Sf. Liturghie de către I. P. S. Mitropolitul Visarion Puiu înconjurat de preoţi români şi ruşi. In timpul slujbei a asistat şi Pastorul Marc Boegner, preşedintele Federaţiei Protestante franceze.

Dupa masă, la orele patru, în aceeaş zi, s'a desfăşurat programul interconfesional în Templul Protestant din 56 Av. de la Grande Armée Paris. Au participat delegaţii Bisericii Protestante, în frunte cu Pastorul Marc Boegner, delegaţii Bisericii Americane, şi ai Bisericii Anglicane, ai Bisericii Ruse, ai Bisericii Greceşti, cum şi Clerul Eparhiei Românilor din Străinătate în frunte cu I. P. S. Mitropolitul Visarion.

La 25 Ianuarie a. c. în sala St. Severin, 3 Rue des Pretres de St. Severin, seara, dela orele 21, a avut loc desfăşurarea programului interconfesional, organizat cu prilejul săptămânii universale de rugăciune pentru unirea Bisericii, de către Catolici.

Din partea Epharhiei Române a participat însuşi I. P. S. Mitropolitul Visarion înconjurat de Preoţii din serviciile de conducere ale Eparhiei.

I. P. S. Mitropolitul Visarion a fost primit la intrare de către Mgr. Cristophe Dumont.

Sărbătorirea Unirei Principatelor la Paris. In ziua de 26 Ianuarie, Asociaţia Studenţilor Români din Franţa, a organizat o serbare comemorativă a zilei de 24 Ianuarie.

Programul a constat dintr'o conferinţă a D-lui Mircea Eliade, coruri şi recitări.

A participat A. S. Regală Principele Nicolae al României, I. P. S. Mitropolitul Visarion, un însemnat număr de foşti miniştri, profesori universitari, muncitorii şi studenţimea română în număr impresionant.

Inainte de încheierea şedinţei s'a redactat şi expediat o telegramă M. S. Regelui.

Asociaţiunea Culturală Mihail Eminescu de sub conducerea D-lui Mircea Eliade a organizat începând cu 15 Ianuarie a. c. un ciclu de conferinţe închinate amintirii marelui poet Mihail Eminescu dela a cărui naştere s'a împlinit 100 de ani. Programul este încă în curs de desfăşurare, în fiecare săptămână, Miercurea dela orele 21 în Sala S. Savantes, 28 Rue Serpents.

Revista Chemarea de sub direcţia d-lor Ştefănescu Govora şi Alex. Cristescu, a apărut la 10 Ianuarie într'un număr închinat în întregime poetului Mihail Eminescu.

Ştiri din Brazilia. Sao Paulo. In ziua de 11 Ianuarie a. c., tenorul Paul Mazilu dela Opera Română din Cluj având concursul D-rei Xenia Podoleanu — sopran — a dat în oraşul Sao Paulo un mare concert liric, repurtând un strălucit succes artistic.

Concertul s'a ţinut în una din cele mai selecte săli de spectacole — Auditorio Caetano de Campos — fiind organizat şi patronat de societatea culturală „România".

Cuvântul de prezentare rostit cu acest prilej de Dl. Augustin Hila în limba portugheză, D-sa a insistat în deosebi asupra cântecului românesc, prea puţin cunoscut până acum în Brazilia.

Programul a cuprins bucăţi din Verdi, Puccini, Mozart, Carlos, Gomes, Buzzi-Peccia, Brediceanu, Juga etc. Cântecele româneşti au fost primite şi aplaudate cu mult entuziasm de publicul brazilian.

Atât Dl. Paul Mazilu, cât şi D-şoara Xenia Podoleanu au fost la înălţime, culegând aplauze frenetice, iar ulterior critici elogioase în ziarele din localitate.

Acompaniamentul la pian a fost executat de maestrul Italo Izzo, unul dintre cei mai cunoscuţi şi apreciaţi pianişti ai Braziliei.

Comemorarea lui Eminescu la Salzburg. In ziua de 22 Ianuarie a. c. Românii din Salzburg au comemorat 100 de ani de la naşterea lui Mihail Eminescu şi ziua Unirei. Un comitet de iniţiativă format din reprezentanţi ai Misiunei Unite Române, Comitetului Român şi ai Caromanului au îngrijit pentru reuşita serbării, care a avut loc în sala „Studio".

Serbare românească la Linz. In seara zilei de 11 Februarie 1950 ACRAS-ul a organizat în sala, devenită celebră pentru români, „Maria Theresia" din Linz, o foarte frumoasă reuniune camaradereasca a membrilor acestei asociaţii.

Peste 1500 de participanţi au răspuns la chemare, dând acestei reuniuni caracterul unei manifestaţii de solidaritate naţională.

Pentru stimularea păstrării portului naţional, au fost premiate cele mai frumoase costume naţionale, acordându-se 4 premii în acest scop. Premiul I a fost obţinut de purtătoarea unui costum românesc din Bucovina, iar premiul 2 de aceea a unui costum săsesc din regiunea Bistriţa.

Căminul din München al Studenţilor Români (Sackingerstraße 26) a fost inaugurat în ziua de 26. Dec. 1949. După ce a oficiat sfreştania, C.S. Părintele Dr. Octavian Bârlea a evidenţiat, într'o frumoasă cuvântare, munca depusă de studenţimea română din Germania şi exemplul pe care ea l'a dat întregii emigraţii româneşti prin realizarea acestui cămin.

Luând apoi cuvântul, Preşedintele Asociaţiei Studenţilor Români din Germania, a adus mulţumiri Părintelui Bârlea, fără sprijinul căruia căminul nu s'ar fi putut realiza.

Un bogat program artistic, executat de studenţi, a încheiat această inaugurare.

Eminescu comemorat la München. — *Din iniţiativa Asoc. Stud. Români din Germania, în ziua de 15 Ianuarie a avut loc, la München, comemorarea a 100 de ani de la naşterea lui Mihail Eminescu.*

In cuvântarea de deschidere, Preşedintele Asociaţiei Stud. Rom. din Germania, a anunţat că centenarul eminescian va fi sărbătorit la München printr'o serie de şezători, care vor avea loc în fiecare lună.

Dl. Prof. Iosif Mateica a executat, la pian, bucăţi din Beethoven, după care, tot dsa. a schiţat viaţa marelui nostru poet, arătând însemnătatea operei sale pentru vremurile ce le trăim.

Radio-Roma, *în emisiunea din 12 Ianuarie 22.30 a comemorat deasemenea centenarul naşterii lui Eminescu. Dl. Horia Roman, comentând opera lui Mihail Eminescu, a evidenţiat în deosebi pasajele din scrierile lui politice privitoare la permanenta ameninţare a Rusiei, încheind cu profeţia făcută de marele poet la 1878: „Se poate ca Rusiei să i se întâmple soarta pe care ne-o pregăteşte nouă."*

Transmisiunea s'a încheiat cu recitarea, de către o fostă artistă a Teatrului Naţional din Bucureşti, a poeziilor „Doina", „Oda" şi „O, Mamă".

Posturile de Radio din Austria, în emisiunea lor din 17 Februarie, ora 17.45, au difusat o documentată conferinţă asupra literaturii române, conferinţă ţinută de Dl. Prof. Dr. Helmut A. Fiechtner.

Conferenţiarul s'a dovedit a fi nu numai un perfect cunoscător al culturii româneşti, ci şi un mare iubitor al poporului nostru. Vorbind despre actualele tendinţe de sugrumare a culturii în România subjugată, Dl. Prof. Fiechtner a încheiat cu românescul proverb: „Apa trece, pietrele rămân."

Rectificare

In articolul „Mihail Eminescu după 100 de ani" din numărul trecut s'a făcut o greşeală de tipar, mică dar gravă, pentru corectarea căreia rugăm ca în coloana a doua de sus să se citească: „Testamentul lui Ştefan cel Mare, de a nu încheia nici un fel de înţelegere cu Răsăritul" etc. . . , în loc de: „Testamentul lui Ştefan cel Mare, de a încheia un fel de înţelegere cu răsăritul" etc.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu Linz, Bürgerstraße 2.